

15 ปี สศอ.

รายงานประจำปี
Annual Report 2006

2549

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)
Office of Industrial Economics

สารบัญ

สารบัญ	2
คณะผู้บริหาร	3
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	
วิสัยทัศน์และพันธกิจ	6
โครงสร้างการแบ่งงานภายใน	7
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)	8
อำนาจหน้าที่	8
การแบ่งส่วนราชการและหน้าที่ความรับผิดชอบ	9
อัตรากำลัง / ข้าราชการดีเด่น	11
งบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ 2549	11
รายงานการเงิน	12
สรุปผลการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ 2549	
ผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติราชการตามคำรับรอง	16
ผลการปฏิบัติราชการภายใต้แผนปฏิบัติราชการประจำปีของหน่วยงาน	19
ผลการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540	22
บทกวีและการดำเนินงานเด่นในรอบปี	
เครื่องมือในการพัฒนาสมรรถนะ สศอ. : การบริหารจัดการความรู้	24
โครงการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม	26
การปรับโครงสร้างฟักัดอัตราภาษีศุลกากรอุตสาหกรรม	28
การปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทยสู่	30
อุตสาหกรรมฐานความรู้โดยการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคน	
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด การพัฒนาเชิงรุก...สู่เศรษฐกิจฐาน	32
กฎระเบียบในสมุดปกขาวของสหภาพยุโรป (EU White Paper)	34
อุตสาหกรรมการต่อเรือและซ่อมเรือไทย : ที่ไม่ควรมองข้ามความสำคัญ	36
โครงการจัดทำแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร	38
การศึกษาแผนพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ (Compounding Industry) ในประเทศไทย	40
การเปรียบเทียบขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มอุตสาหกรรมมูลค่าการส่งออกสูง	42
(Competitive Benchmarking)	
การแสวงหาผลประโยชน์จากข้อตกลงการเปิดเสรี (Free Trade Agreements : FTAs)	44
การพัฒนาดัชนีอุตสาหกรรมของ สศอ.	46
ผลผลิตภาพการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรม (Total Factor Productivity : TFP)	48
ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม...กับบทบาท Intelligence Unit สศอ.	50
ภาพกิจกรรมในรอบปี 2549	52

รายงานประจำปี 2549

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

Annual Report 2006 | Office of Industrial Economics

สารผู้อ่านวัยการ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สถานการณ์ของอุตสาหกรรมมีส่วนสำคัญต่อความแข็งแกร่งของประเทศซึ่งนำไปสู่การพัฒนาในด้านต่างๆ และส่งผลกลับไปสู่คุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ยุทธศาสตร์และนโยบายอุตสาหกรรมที่นำไปใช้จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้า และการกำหนดทิศทางของการพัฒนาให้เกิดขึ้นอย่างมีคุณภาพ และสร้างความสามารถทางการแข่งขันให้กับประเทศได้อย่างยั่งยืน

ตลอดปี 2549 ที่ผ่านมา สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) กระทรวงอุตสาหกรรม ในฐานะที่เป็นหน่วยงานชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้ดำเนินงานในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และทิศทางการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศ รวมถึงการแจ้งเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม และเสนอแนะมาตรการต่างๆ

เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันได้อย่างเข้มแข็งและก้าวทันการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งทำการศึกษาวิจัยอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ เช่น การพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนภาคอุตสาหกรรม การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกล การเกษตร การพัฒนาอุตสาหกรรมอู่ต่อเรือและซ่อมเรือ แผนการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ การศึกษาการเปรียบเทียบขีดความสามารถของอุตสาหกรรมไทย (Benchmarking) การแสวงหาประโยชน์จากข้อตกลงการเปิดเสรี FTAs เป็นต้น รวมถึงการบูรณาการการพัฒนาอุตสาหกรรม และเชื่อมโยงกับสถาบันเฉพาะทาง สถาบันการศึกษา/วิจัย และหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เพื่อให้เกิดการประสานความร่วมมือในการผลักดันไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมและเกิดประโยชน์ต่อประเทศโดยรวม

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สศอ. ได้พัฒนาสมรรถนะองค์กรในด้านต่างๆ เพื่อรองรับภารกิจเหล่านี้ ทั้งการเพิ่มทักษะและความรู้ความสามารถของบุคลากร การพัฒนาการจัดการความรู้เพื่อเป็นศูนย์รวมเครือข่ายข้อมูลข่าวสารเศรษฐกิจอุตสาหกรรม การจัดตั้ง “ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม” ขึ้น เพื่อติดตามและวิเคราะห์สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอย่างใกล้ชิด และเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการได้อย่างทันท่วงที รวมทั้งได้พัฒนาการจัดทำ “ดัชนีอุตสาหกรรม” และ “รายงานภาวะอุตสาหกรรม” เพื่อให้การชี้วัดสภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศมีความถูกต้องแม่นยำ หน่วยงานภาครัฐ เอกชน และผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ในปี 2550 สศอ. ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรมจัดทำ “แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (Productivity)” เพื่อยกระดับการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่จะทำให้อุตสาหกรรมเกิดการขยายตัวอย่างแท้จริงและต่อเนื่องในระยะยาว รวมทั้งการจัดทำแผนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญาร่วมกับกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานทางปัญญาของประเทศให้เข้มแข็งอยู่บน “เศรษฐกิจอุตสาหกรรมฐานความรู้” (Knowledge Based Economy/Industry) ซึ่งจะเป็นรากฐานให้เศรษฐกิจและสังคมของไทยเกิดการพัฒนาเจริญก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ มีภูมิคุ้มกันที่ดี และสามารถพึ่งพาตนเองได้ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงต่อไป

สศอ. ยังคงยึดมั่นที่จะปฏิบัติภารกิจตามบทบาทหน้าที่ในการเป็นหน่วยงานชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ และมุ่งมั่นพัฒนาองค์กรสู่การทำงานเชิงรุก โดยการร่วมคิดร่วมทำกับภาคเอกชนอย่างใกล้ชิด เพื่อสนองความต้องการของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรมได้อย่างทันท่วงที สามารถแข่งขันได้อย่างแข็งแกร่งท่ามกลางเศรษฐกิจและสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรง

(ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล)

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

คณะผู้บริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นางอรรธกา สีนุเชื่อง บริมเบิล
ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายณัฐพล ณัฏฐสมบูรณ์
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไย
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

คณะผู้บริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายสมชาย หานทิรักษา

ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายอภิวานน์ อสมากรณ์

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค

นายนิติ จุลกะรัตน์

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1

นายพิชัย ตั้งชนะชัยอนันต์

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

นายศิริรุจ จุลกะรัตน์

ผู้อำนวยการกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

นายวีรศักดิ์ คุภะประเสริฐ
เลขาธิการกรม

นายณัฐพล รัชสีตพล
ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาอุตสาหกรรม

นางจิตรา เอกลิมทิพย์
หัวหน้ากลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

นางสาวจรรยา เด่นดวง
หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

วิสัยทัศน์และพันธกิจ

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรม

พันธกิจ/ภารกิจ

- จัดทำ บูรณาการ ผลักดันนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่า และขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน
- จัดทำระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ตัวชี้วัด สัญญาณเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมที่ทันสมัย เชื่อมโยงได้และ เชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งให้บริการเผยแพร่
- สร้างความเข้มแข็งความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ค่านิยม

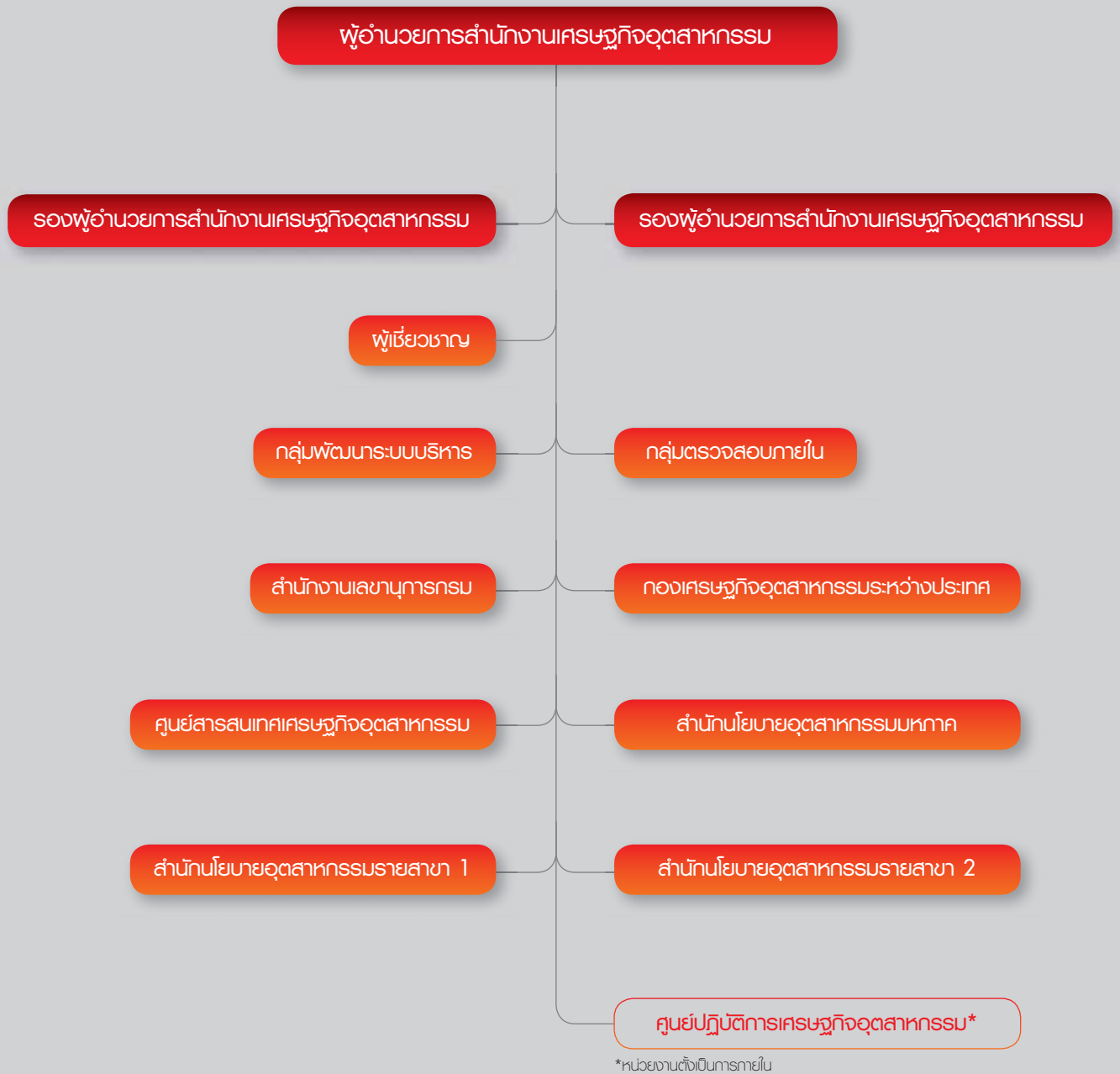
จริยธรรมนำคน

สร้างมิตรร่วมงาน

พัฒนาตนเป็นนิจ

ปฏิบัติการเชิงรุก

โครงสร้างการแบ่งงานภายใน สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้เสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2533 ขอปรับปรุงฐานะกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นสำนักงานเทียบเท่ากรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานนโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในการจัดตั้งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยให้อำนาจของสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมหลัก สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมมารวมเข้าด้วยกัน ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2534 และพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารงานบางส่วนของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และสำนักงานพัฒนาอุตสาหกรรมหลัก) กระทรวงอุตสาหกรรม ไปเป็นของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2534 โดยได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108 ตอนที่ 156 ลงวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2534 โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้นจึงได้ถือเอาวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2534 เป็นวันก่อตั้งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ตั้งแต่นั้นมา

ต่อมาภายใต้แผนปฏิรูประบบราชการได้มีการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 พระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และกฎกระทรวง แบ่งส่วนราชการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2545 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 119 ตอนที่ 103ก ลงวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2545 กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่และการแบ่งส่วนราชการ ดังนี้

อำนาจหน้าที่

ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ให้สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีภารกิจเกี่ยวกับการเสนอแนะนโยบายเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของประเทศในระดับมหภาคและอุตสาหกรรมรายสาขา รวมทั้งพัฒนาระบบเตือนภัยด้านอุตสาหกรรม โดยการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวมและแผนแม่บทอุตสาหกรรมรายสาขา เพื่อเป็นองค์การชี้แนะในการกำหนดนโยบาย มาตรการ และวางแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้เติบโตอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมสัญญาณเตือนภัยทางอุตสาหกรรมได้อย่างถูกต้องชัดเจนและมีประสิทธิภาพ โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. เสนอแนะการกำหนดนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
2. เสนอแนะนโยบาย กำหนดทำที่ แนวทางความร่วมมือและเข้าประชุมเจรจากับองค์กรหรือหน่วยงานต่างประเทศด้านอุตสาหกรรม
3. จัดทำรายงานภาวะอุตสาหกรรมสาขาต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดนโยบายและวางแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม และหาวิธีการแก้ปัญหาหรือพัฒนาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมสาขาต่าง ๆ
4. ประสาน เฝ้าระวัง ติดตาม และประเมินผลการพัฒนาอุตสาหกรรม
5. กำหนดนโยบายการสำรวจ การเก็บรักษา การใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านอุตสาหกรรม จัดทำดัชนีอุตสาหกรรม และทำหน้าที่เป็นศูนย์สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
6. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม หรือตามที่กระทรวงหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

การแบ่งส่วนราชการและหน้าที่ความรับผิดชอบ ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สำนักงานเลขานุการกรม

- ปฏิบัติงานสารบรรณของสำนักงาน
- ดำเนินการเกี่ยวกับงานช่วยอำนวยความสะดวกและงานเลขานุการของสำนักงาน
- ดำเนินการเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การบริหารงานงบประมาณ การพัสดุ อาคาร สถานที่ และยานพาหนะของสำนักงาน
- จัดระบบงานและบริหารงานบุคคลของสำนักงาน
- ดำเนินการเกี่ยวกับงานประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่กิจกรรม ความรู้ ความก้าวหน้า และผลงานของสำนักงาน
- ดำเนินการฝึกอบรมและพัฒนาข้าราชการและลูกจ้างของสำนักงาน รวมทั้งประสานการจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับงานในภารกิจของสำนักงานแก่เจ้าหน้าที่ขององค์กร หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
- ดำเนินการอื่นใดที่มีได้กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการใดของสำนักงาน
- ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

- เสนอแนะนโยบาย แนวทาง มาตรการและกำหนดท่าทีความร่วมมือด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ ทั้งในระดับทวิภาคี พหุภาคี องค์กรระหว่างประเทศ และระดับภูมิภาค
- ประสานความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมกับองค์กรระหว่างประเทศ
- ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบายและพันธะผูกพันด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
- ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

- กำหนดนโยบายและระเบียบในการสำรวจ การเก็บรักษา และการใช้ประโยชน์ข้อมูลด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- ดำเนินการเกี่ยวกับการเป็นศูนย์ข้อมูลและสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- รวบรวมและจัดทำดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในภาพรวมและรายสาขาอุตสาหกรรม ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค

- เสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ
- ศึกษาวิจัยประเด็นทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
- ศึกษาวิเคราะห์และติดตามสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมทั้งคาดการณ์แนวโน้มและเตือนภัยภาวะอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ
- ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ
- ประสานและจัดทำแผนงบประมาณและแผนปฏิบัติการของสำนักงานให้เป็นไปตามนโยบายของกระทรวง
- ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1 และ 2

- เสนอแนะนโยบาย แนวทาง และมาตรการในการพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา รวมทั้งจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ศึกษาวิเคราะห์และติดตามสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมทั้งคาดการณ์แนวโน้มและเตือนภัยภาวะอุตสาหกรรมรายสาขา
- ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ประสานการดำเนินงานเพื่อให้ความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาของอุตสาหกรรมรายสาขา
- ดำเนินการเกี่ยวกับงานเลขานุการคณะกรรมการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา
- ปฏิบัติงานร่วมหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม*

- ดำเนินการจัดทำ จัดหา และรวบรวมข้อมูลเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รวมถึงปรับปรุงฐานข้อมูลเศรษฐกิจอุตสาหกรรมให้ครบถ้วนถูกต้องและทันสมัย
- พัฒนาเครือข่ายฐานข้อมูลระหว่างสำนักงานฯ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- วิเคราะห์และติดตามสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- นำเสนอข้อมูล และข้อสนเทศ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และตัดสินใจเชิงนโยบาย
- ปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

*หน่วยงานตั้งเป็นการภายใน

อัตรากำลัง ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

• ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	1	ตำแหน่ง
• รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	2	ตำแหน่ง
• ผู้เชี่ยวชาญ	3	ตำแหน่ง
• กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร	3	ตำแหน่ง
• กลุ่มตรวจสอบภายใน	2	ตำแหน่ง
• สำนักงานเลขานุการกรม	25	ตำแหน่ง
• กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ	17	ตำแหน่ง
• ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	23	ตำแหน่ง
• สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค	19	ตำแหน่ง
• สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1	22	ตำแหน่ง
• สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2	22	ตำแหน่ง
• ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	5	ตำแหน่ง
รวม	144	ตำแหน่ง

ข้าราชการดีเด่น สกอ. ประจำปี 2549

ข้าราชการระดับ 6-8

นางสาวสุนิสา ตามไท นักวิชาการอุตสาหกรรม 8ว สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

ข้าราชการระดับ 1-5

นางสาวเครือวัลย์ วรสุด เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 5 ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ลูกจ้างประจำ

นางวาสนา วัฒนวิทย์กรรม พนักงานพิมพ์ดีด ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

งบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ 2549

งบประมาณแยกตามหมวดงบประมาณ

รายการ	งบประมาณ ปี 2549
1. งบบุคลากร (เงินเดือน ค่าจ้าง ประจํา / ชั่วโมง)	41,590,900
2. งบการดำเนินงาน (ค่าตอบแทน วัสดุวัสดุ ค่าสาธารณูปโภค)	61,291,400
3. งบลงทุน (ค่าครุภัณฑ์ ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง)	1,945,000
4. งบรายจ่ายอื่น (เช่น ค่าเดินทาง งบจ้างผู้เชี่ยวชาญ ศึกษาวิจัย)	109,280,000
5. งบอุดหนุน	16,484,300
รวม	230,591,600

งบประมาณแยกตามยุทธศาสตร์ของหน่วยงาน

รายการ	งบประมาณ ปี 2549
การปรับปรุงสร้างภาคอุตสาหกรรม	230,591,600
รวม	230,591,600

รายงานการเงิน

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2549

	หมายเหตุ	(บาท)
สินทรัพย์		
สินทรัพย์หมุนเวียน		
เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	2	1,925,008.33
ลูกหนี้ระยะสั้น	3	68,205.00
สินค้าและวัสดุคงเหลือ	4	115,996.31
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน		2,109,209.64
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		
ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)	5	101,676,445.15
สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	6	945,460.72
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		102,621,905.87
รวมสินทรัพย์		104,731,115.51
หนี้สิน		
หนี้สินหมุนเวียน		
เจ้าหนี้ระยะสั้น		13,746,228.70
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย		896,544.86
รายได้รอการรับรู้ระยะสั้น		1,445,414.69
เงินรับฝากระยะสั้น		(604,371.20)
หนี้สินหมุนเวียนอื่น		2,983,977.16
รวมหนี้สินหมุนเวียน		19,676,536.61
หนี้สินไม่หมุนเวียน		
เงินทดรองราชการรับจากคลังระยะยาว		600,000.00
รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน		600,000.00
รวมหนี้สิน		20,276,536.61
สินทรัพย์สุทธิ		84,454,578.90
ส่วนทุน / สินทรัพย์สุทธิ		
เงินทุน		114,169,540.32
รายได้สูง / (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสม		(29,714,961.42)
รวมสินทรัพย์สุทธิ		84,454,578.90

งบรายได้และค่าใช้จ่าย

สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี สิ้นสุดวันที่ 30 กันยายน 2549

	หมายเหตุ	(บาท)
รายได้จากการดำเนินงาน		
รายได้จากรัฐบาล :		
รายได้จากงบประมาณและงบกลาง		181,828,599.25
รวมรายได้จากรัฐบาล		<u>181,828,599.25</u>
รายได้จากแหล่งอื่น :		
รายได้อื่น		3,125,160.14
รวมรายได้จากแหล่งอื่น		<u>3,125,160.14</u>
รวมรายได้จากการดำเนินงาน		<u>184,953,759.39</u>
ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		
ค่าใช้จ่ายบุคลากร	7	48,550,497.29
ค่าบำเหน็จบำนาญ		6,980,609.32
ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม		657,740.00
ค่าใช้จ่ายเดินทาง		1,090,696.64
ค่าวัสดุและค่าใช้จ่าย		119,914,176.75
ค่าสาธารณูปโภค	8	2,638,934.72
ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	9	8,112,464.25
ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน		11,222,280.72
ค่าใช้จ่ายอื่น		<u>1,059,947.22</u>
รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		<u>200,227,346.91</u>
รายได้สูง / (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายดำเนินงาน		<u>(15,273,587.52)</u>
รายได้ / ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน		
กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์		<u>(419,736.29)</u>
รวมรายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน		<u>(419,736.29)</u>
รายได้สูง / (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ		<u>(15,693,323.81)</u>
รายได้สูง / (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ		<u>(15,693,323.81)</u>
รายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ		
รายได้แผ่นดิน - ภาษี		0.00
ภาษีทางตรง		0.00
ภาษีทางอ้อม		0.00
ภาษีอื่น		<u>0.00</u>
รวมรายได้ภาษี		<u>0.00</u>
รายได้แผ่นดิน - นอกจากภาษี		
รายได้อื่น		<u>756,070.11</u>
รวมรายได้ดินนอกจากภาษี		<u>756,070.11</u>
รวมรายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ		<u>756,070.11</u>
รายได้แผ่นดินนำส่งคลัง		<u>(1,398,370.78)</u>
รายได้แผ่นดินรอนำส่ง		<u>(642,300.67)</u>
รายได้สูง / (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสุทธิ		<u>(16,335,324.48)</u>

หมายเหตุที่ 1 สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ**หลักการบัญชี**

ปฏิบัติเกณฑ์กลางตามหลักการและนโยบายบัญชีสำหรับหน่วยงานภาครัฐกระทรวงการคลังกำหนดตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2546 เป็นต้นไป

ปฏิบัติตามระบบการบริหารจัดการคลังภาครัฐระบบอิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 เป็นต้นไป

นโยบายการบัญชี

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย ปฏิบัติตามวิธีเส้นตรงตามอายุการใช้งาน

วัสดุคงเหลือ รับรู้ตามราคาทุน ณ วันที่ซื้อหรือได้มาจากการรับบริจาค

ครุภัณฑ์ที่มีราคาต่อหน่วยต่ำกว่า 5,000 บาท ถือเป็นค่าใช้จ่ายในปีที่เกิดรายการทั้งหมด

ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์

ที่ดิน แสดงด้วยราคาทุนเฉพาะที่ดินที่หน่วยงานมีกรรมสิทธิ์ ณ วันที่ซื้อหรือได้มาจากการรับบริจาคสำหรับที่ดินที่เป็นที่ราชพัสดุใช้ราคาประเมินตามเกณฑ์ของกรมธนารักษ์

อาคาร แสดงด้วยราคาทุน ณ วันที่ซื้อหรือได้มาจากการรับบริจาค หรือจากการปรับปรุงเพื่อยืดอายุการใช้งานเพื่อให้มีประสิทธิภาพการใช้งานดีขึ้น หักด้วยค่าเสื่อมราคาสะสม

อุปกรณ์ซึ่งมีไว้เพื่อดำเนินงานและคาดว่าจะได้รับประโยชน์เกิน 1 ปี แสดงด้วยราคาทุน ณ วันที่ซื้อหรือได้มาจากการรับบริจาค หักด้วยค่าเสื่อมราคาสะสม

ค่าเสื่อมราคา คำนวณโดยวิธีเส้นตรงตามอายุการใช้งานที่ประมาณไว้ ดังนี้

ประเภทของสินทรัพย์	อายุการใช้งาน (ปี)
อาคารและรั้วคอนกรีต	40
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์	5-12
โปรแกรมคอมพิวเตอร์	5

หมายเหตุที่ 2 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

เงินสดในมือ – ของส่วนราชการ

-

เงินฝากธนาคาร

600,000.00

เงินฝากของหน่วยงาน (เงินงบประมาณ)

962,442.33

เงินฝากคงคลัง

362,566.00

รวมเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

1,925,008.33

เงินฝากของหน่วยงาน (เงินงบประมาณ) ตาม Statement ของ ธนาคารกรุงไทย มียอดเท่ากับ 730,502.45 ซึ่งขณะนี้กำลังตรวจสอบบัญชีอยู่กับบัญชีแยกประเภทเงินฝากธนาคารในงบ

หมายเหตุที่ 3 ลูกหนี้ระยะสั้น

ลูกหนี้เงินยืม

68,205.00

รวมลูกหนี้ระยะสั้น

68,205.00

หมายเหตุที่ 4 สินค้าและวัสดุคงเหลือ

วัสดุคงเหลือ

115,996.31

รวมสินค้าและวัสดุคงเหลือ

115,996.31

หมายเหตุที่ 5 ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)

ที่ดินราชพัสดุในความครอบครอง 306 ตารางวา

94,801,835.00

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง

(14,828,093.34)

หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม

79,973,741.66

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง (สุทธิ)

47,405,577.80

อุปกรณ์

(25,702,874.31)

หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม

21,702,703.49

อุปกรณ์ (สุทธิ)

101,676,445.15

รวมที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)**หมายเหตุที่ 6** สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์

4,178,600.43

หัก ค่าตัดจำหน่ายสะสม

(3,233,139.71)

รวมสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)

945,460.72

หมายเหตุที่ 7 ค่าใช้จ่ายบุคลากร

เงินเดือน

33,334,674.43

เงินประจำตำแหน่ง

1,202,490.32

ค่าจ้างประจำ

3,690,668.80

เงินรางวัลประจำปี

1,358,900.49

ค่ารักษาพยาบาล

3,871,442.50

ค่าจ้างบุคลากรอื่น

5,092,320.75

รวมค่าใช้จ่ายบุคลากร

48,550,497.29

หมายเหตุที่ 8 ค่าสาธารณูปโภค

ค่าไฟฟ้า

1,285,302.07

ค่าน้ำ

48,234.09

ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง

137,121.56

ค่าสาธารณูปโภคอื่น

1,168,277.00

รวมค่าสาธารณูปโภค

2,638,934.72

หมายเหตุที่ 9 ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง

2,371,481.98

อุปกรณ์

5,112,033.39

สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน

628,948.88

รวมค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

8,112,464.25

หมายเหตุที่ 10 รายงานเพื่อการบริหารงบประมาณตามเกณฑ์เงินสด

รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีปัจจุบัน (2549)								
รายการ	งบประมาณรายจ่าย			เงินประจำงวด				
	เพิ่ม	ลด	คงเหลือ	เพิ่ม	ผูกพัน	กันไว้เบิก	เบิก	คงเหลือ
แผนงบประมาณปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ผลลัพธ์ที่ 1 การจัดทำนโยบาย แผนและมาตรการด้านอุตสาหกรรม								
งบบุคลากร	34,335,900.00	34,335,900.00	0.00	34,335,900.00	0.00	0.00	33,872,243.27	463,656.73
งบดำเนินงาน	10,591,100.00	10,591,100.00	0.00	10,591,100.00	0.00	2,979,002.67	7,592,705.58	19,391.75
งบลงทุน	300,000.00	300,000.00	0.00	300,000.00	0.00	0.00	292,564.75	7,435.25
งบอุดหนุน	11,222,300.00	11,222,300.00	0.00	11,222,300.00	0.00	0.00	11,222,280.72	19.28
งบรายจ่ายอื่น	84,954,900.00	84,954,900.00	0.00	84,954,900.00	0.00	66,312,846.00	18,268,886.00	13,168.00
รวม	141,404,200.00	141,404,200.00	0.00	141,404,200.00	0.00	69,291,848.67	71,248,680.32	503,671.01
รายการ	งบประมาณรายจ่าย			เงินประจำงวด				
	เพิ่ม	ลด	คงเหลือ	เพิ่ม	ผูกพัน	กันไว้เบิก	เบิก	คงเหลือ
แผนงบประมาณปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ผลลัพธ์ที่ 2 การบริการข้อมูล สารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม								
งบบุคลากร	7,255,000.00	7,255,000.00	0.00	7,255,000.00	0.00	0.00	6,587,638.03	667,361.97
งบดำเนินงาน	36,467,400.00	36,467,400.00	0.00	36,467,400.00	0.00	20,097,604.00	16,089,064.65	280,731.35
งบลงทุน	2,585,000.00	2,585,000.00	0.00	2,585,000.00	0.00	0.00	2,568,862.00	16,138.00
งบรายจ่ายอื่น	42,880,000.00	42,880,000.00	0.00	42,880,000.00	0.00	26,937,000.00	15,943,000.00	0.00
รวม	89,187,400.00	89,187,400.00	0.00	89,187,400.00	0.00	47,034,604.00	41,188,564.68	964,231.32

หมายเหตุที่ 11 รายงานฐานะเงินงบประมาณรายจ่ายปีก่อน

รายการ	เงินกันไว้ เบิกเหลือปี 2548	เบิก	คงเหลือ
แผนงาน ส่งเสริมการผลิตอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการ งานโครงการ งานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม			
งบบุคลากร	0.00	0.00	0.00
งบดำเนินงาน	1,395,760.00	0.00	1,395,760.00
งบลงทุน	0.00	0.00	0.00
งบอุดหนุน	0.00	0.00	0.00
งบรายจ่ายอื่น	3,606,054.00	0.00	3,606,054.00
รวม	5,001,814.00	0.00	5,001,814.00

พลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติการ

ตามคำรับรองการปฏิบัติการของหน่วยงาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ของหน่วยงานทั้งหมด

- การกำหนดแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่เป็นที่ยอมรับและทันต่อการเปลี่ยนแปลง
- การมีระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ทันสมัย เชื่อถือได้
- การพัฒนาและเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย
1. การกำหนดแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่เป็นที่ยอมรับและทันต่อการเปลี่ยนแปลง	1. แผนนโยบาย/ยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมที่สามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1.1 จัดทำนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงบูรณาการ	1) ร้อยละของนโยบาย ยุทธศาสตร์หรือมาตรการอุตสาหกรรมที่ได้ รับความเห็นชอบจากผู้บริหาร 2) ร้อยละของนโยบาย ยุทธศาสตร์หรือมาตรการอุตสาหกรรมที่นำเสนอผู้บริหาร
		1.2 สร้างและพัฒนาภาคี รวมทั้งผลักดันนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์มาตรการในการพัฒนาอุตสาหกรรม	1) ระดับการติดตามและประเมินผลนโยบาย ยุทธศาสตร์ หรือ มาตรการที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้บริหาร
2. การมีระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ทันสมัย เชื่อถือได้	2. ข้อมูลอุตสาหกรรม/รายงานที่มีการเผยแพร่เป็นที่ยอมรับ ตรงต่อความต้องการของผู้ใช้ และมีการนำไปใช้อย่างแพร่หลาย รวมทั้งสามารถใช้เป็นตัวชี้วัดเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม	2.1 พัฒนาการให้บริการข้อมูลสารสนเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ	1) จำนวนผู้รับบริการข้อมูลสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ราย)
		2.2 เสริมสร้างศักยภาพระบบเตือนภัยและความน่าเชื่อถือของข้อมูลสารสนเทศ	1) ระดับความสำเร็จของการพัฒนาระบบเตือนภัยและข้อมูลสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ดัชนีอุตสาหกรรม)
3. การพัฒนาและเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	3. สร้างฐานความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมในเชิงรุกเพื่อเป็นทิศทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นระบบและต่อเนื่อง	3.1 สร้างองค์กร/เครือข่าย/พันธมิตรและสร้างองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	1) ระดับความสำเร็จของการจัดทำบทความ บทความวิเคราะห์ ที่นำเสนอผู้บริหาร หรือสาธารณชน
		3.2 พัฒนาขีดความสามารถของสศอ. ในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์	1) ระดับความสำเร็จของการศึกษาวิจัยที่นำเสนอผู้บริหารหรือสาธารณชน

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 1 มิติด้านประสิทธิภาพตามพันธกิจ (น้ำหนัก : ร้อยละ 50)		
<u>ตัวชี้วัดที่ 1</u> ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง (ร้อยละ 10)		
1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม (ล้านล้านบาท)	1	1
1.2 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรมประกอบยานยนต์)	1	5
1.3 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม	1	5
1.4 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเป้าหมาย (อาหาร ยานยนต์ และแฟชั่น)	1	1
1.5 ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม (โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมแม่พิมพ์)	1	5
1.6 ระดับความสำเร็จของการจัดตั้งศูนย์บริการร่วม	2	5
1.7 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการจัดตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมและการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (Cluster)	1	5
1.8 จำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมรายใหม่ (ราย)	1	1
1.9 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักความสำเร็จของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม	1	5
<u>ตัวชี้วัดที่ 2</u> ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกลุ่มภารกิจเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ร้อยละ 15)		
2.1 ร้อยละของนโยบาย ยุทธศาสตร์ หรือมาตรการ อุตสาหกรรม ที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้บริหาร	5	5
2.2 ระดับการติดตามและประเมินผล นโยบาย ยุทธศาสตร์ หรือมาตรการ อุตสาหกรรม ที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้บริหาร	5	5
2.3 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาระบบเตือนภัย (ดัชนีอุตสาหกรรม) และข้อมูลสารสนเทศด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	5	5
<u>ตัวชี้วัดที่ 3</u> ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ร้อยละ 20)		
3.1 ร้อยละของนโยบาย ยุทธศาสตร์ หรือมาตรการ อุตสาหกรรม ที่นำเสนอผู้บริหาร	5	5
3.2 จำนวนผู้รับบริการข้อมูลสารสนเทศอุตสาหกรรม	5	5
3.3 ระดับความสำเร็จของการจัดทำบทความ บทความที่ นำเสนอผู้บริหารหรือสาธารณชน	5	5
3.4 ระดับความสำเร็จของการศึกษาวิจัยที่นำเสนอผู้บริหารหรือสาธารณชน	5	5
<u>ตัวชี้วัดที่ 4</u> ระดับความสำเร็จของการปรับปรุงการบริหารจัดการ เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของจังหวัดและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ร้อยละ 5)		
4. ระดับความสำเร็จในการจัดเก็บข้อมูลอุตสาหกรรมรายเดือน	5	5

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 2 มิติด้านคุณภาพการให้บริการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 10)		
ตัวชี้วัดที่ 5 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ	3	5
ตัวชี้วัดที่ 6 ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบราชการ	3	5
ตัวชี้วัดที่ 7 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ	4	3.9792
7.1 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการ/แผนปฏิบัติการการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ	1.5	4.5000
7.2 ระดับความสำเร็จของการจัดทำข้อมูลการทุจริตและประพฤติมิชอบของส่วนราชการ	2.5	3.6667
7.3 ร้อยละของจำนวนสำนวนการสอบสวนที่ดำเนินการได้ครบถ้วนสมบูรณ์ภายในเวลาที่กำหนด	-	-

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 3 มิติด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน (น้ำหนัก : ร้อยละ 10)		
ตัวชี้วัดที่ 8 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของอัตราการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน	3	5
ตัวชี้วัดที่ 9 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานของส่วนราชการ	2	5
ตัวชี้วัดที่ 10 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการลดรอบระยะเวลาของขั้นตอนการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ	3	4
ตัวชี้วัดที่ 11 ร้อยละของงบประมาณที่สามารถประหยัดได้	2	5
ตัวชี้วัดที่ 12 ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วย	-	-

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	คะแนน
มิติที่ 4 มิติด้านการพัฒนาองค์กร (น้ำหนัก : ร้อยละ 20)		
ตัวชี้วัดที่ 13 ระดับความสำเร็จของแผนการจัดการความรู้เพื่อสนับสนุนประเด็นยุทธศาสตร์	3	5
ตัวชี้วัดที่ 14 ระดับคุณภาพของการบริหารจัดการระบบฐานข้อมูลสารสนเทศของส่วนราชการ	4	5
ตัวชี้วัดที่ 15 ระดับความสำเร็จในการจัดทำแผนและนำข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงไปสู่การปฏิบัติ	10	4.8675
15.1 ระดับความสำเร็จของการจัดทำข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงของส่วนราชการ		
15.2 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักความสำเร็จของการดำเนินการตามข้อเสนอการเปลี่ยนแปลงของส่วนราชการ		
ตัวชี้วัดที่ 16 ระดับความสำเร็จของการจัดทำแผนพัฒนากฎหมายของส่วนราชการ	-	-
ตัวชี้วัดที่ 17 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการดำเนินงานตามแผนพัฒนากฎหมาย	-	-
ตัวชี้วัดที่ 18 ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามขั้นตอนการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ	3	5
ตัวชี้วัดที่ 19 ระดับความสำเร็จของการบริหารความเสี่ยง	-	-
ตัวชี้วัดที่ 20 ระดับความสำเร็จของการถ่ายทอดตัวชี้วัดและเป้าหมายของระดับองค์กรสู่ระดับบุคคล	-	-

ผลการปฏิบัติงานการ

ภายใต้แผนปฏิบัติการประจำปีของหน่วยงาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1

การกำหนดแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่เป็นที่ยอมรับและ
ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

ลำดับตามกลยุทธ์ที่ 1.1 จัดทำนโยบาย แผน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเชิงบูรณาการ

งาน/โครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการการแสวงหาผลประโยชน์จากข้อ
ตกลงการเปิดเสรี

- (1) หน่วยงานรับผิดชอบ : กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
- (2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลผลิตเป็นไปตามเป้าหมาย กล่าวคือ ผลการศึกษาแล้วเสร็จภายในวันที่ 30 กันยายน 2549 ซึ่งเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด
- (3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลลัพธ์เป็นไปตามเป้าหมาย กล่าวคือ สศอ. มีข้อมูลสถานะความตกลงฯ FTAs ในรอบต่างๆ และมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการใช้ประโยชน์ของภาคอุตสาหกรรมจาก FTAs ต่างๆ
- (4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ
ไม่มีปัญหา อุปสรรคในการดำเนินโครงการ
- (5) ข้อเสนอแนะ
ไม่มี

งาน/โครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการศึกษาวิจัยแนวทางการสร้างคุณค่า
เพิ่ม (Value Creation) ให้กับอุตสาหกรรม
อาหาร ยุค Mood Consumption

- (1) หน่วยงานรับผิดชอบ : สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2
- (2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย

ผลผลิตของโครงการ คือ แผนยุทธศาสตร์เชิงรุกด้านการสร้างมูลค่าและคุณค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องจากอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรในสินค้าประเภทข้าว เพื่อสร้างนวัตกรรมที่สอดคล้องกับกระแสความต้องการของผู้บริโภคที่ปรับเปลี่ยนไปจากเดิม รวมทั้งเสนอแนะนโยบายและมาตรการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีความเป็นไปได้เชิงพาณิชย์ และจัดทำแผนปฏิบัติการพร้อมแผนงาน/โครงการ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปดำเนินการและบูรณาการนโยบาย แผนกลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมในทิศทางเดียวกัน (ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการ มีผลการดำเนินงานโดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายประมาณร้อยละ 70 เนื่องจากใช้งบประมาณเหลือจ่ายของปี 2549 ซึ่งเริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2549 และสิ้นสุดในวันที่ 31 มีนาคม 2550)

- (3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย

ผลลัพธ์ของโครงการ คือ ภาครัฐและผู้ประกอบการมีแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องจากอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตรจากสินค้าประเภทข้าวที่เป็นรูปธรรม

- (4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ
ไม่มี
- (5) ข้อเสนอแนะ
ไม่มี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2

การมีระบบสารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ทันสมัย เชื่อถือได้

ลำดับตามกลยุทธ์ที่ 2.1 พัฒนาการให้บริการข้อมูลสารสนเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ลำดับตามกลยุทธ์ที่ 2.2 เสริมสร้างศักยภาพระบบเตือนภัยและความน่าเชื่อถือของข้อมูลสารสนเทศ

งาน/โครงการ/กิจกรรมหลัก :

งานจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมรายเดือน

กิจกรรมหลัก

- สํารวจจัดเก็บข้อมูลจากโรงงานตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดีของภาคอุตสาหกรรม 2,000 โรงงาน

- คํานวณ จัดทำดัชนีอุตสาหกรรม
- วิเคราะห์ ตรวจสอบดัชนีฯ โดยคณะอนุกรรมการดัชนีอุตสาหกรรม
- จัดทำรายงานและให้บริการข้อมูลทั่วไปและบนเว็บไซต์ สศอ. ภายในวันสิ้นเดือนถัดไป

- (1) หน่วยงานรับผิดชอบ : ศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- (2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ดัชนีอุตสาหกรรม 53 อุตสาหกรรม 217 สินค้า
 - ดัชนีอุตสาหกรรม
 - ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมถ่วงน้ำหนักมูลค่าเพิ่ม
 - ดัชนีการส่งสินค้า
 - ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง
 - ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง
 - ดัชนีผลิตภาพแรงงาน
 - ดัชนีแรงงาน
 - อัตราการใช้กำลังการผลิต

- (3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย
 - ดัชนีชี้วัด ระดับและทิศทางการผลิตของอุตสาหกรรมบนฐานของผลิตภัณฑ์ที่มีความถูกต้อง ทันการณ์ สำหรับเป็นข้อมูลเพื่อประกอบการกำหนดนโยบายและมาตรการทางเศรษฐกิจ
 - ใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนของภาคธุรกิจ (การวางแผนการผลิต การตลาด การเก็บสต็อกผลิตภัณฑ์)
 - ใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนและผู้ประกอบการ (การลงทุนใหม่และการตัดสินใจลงทุนเพื่อขยายการผลิตในสายการผลิตเดิม)
- (4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ
 - ไม่ได้ได้รับความร่วมมือในการให้ข้อมูล
 - ได้รับข้อมูลล่าช้า
- (5) ข้อเสนอแนะ
ไม่มี

งานโครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการศูนย์ข้อมูลสิ่งทอเชิงลึก

กิจกรรมหลัก

- ศึกษาและสำรวจข้อมูลอุตสาหกรรมสิ่งทอ
- รวบรวมข้อมูลโดยสืบค้นจัดซื้อ จัดหา สร้าง Network ข้อมูลสมาชิกกับหน่วยงานเครือข่าย จัดระบบศูนย์ข้อมูล และสร้างเครือข่ายการวิเคราะห์ข้อมูลสิ่งทอ
- วิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก ตลอดจนสัมมนาและเผยแพร่ข้อมูล

- (1) หน่วยงานรับผิดชอบ : สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2
- (2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลผลิตของโครงการ คือ มีรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเชิงนโยบายให้กับอุตสาหกรรม จำนวน 3 รายงาน การเผยแพร่ข่าวสารสถานการณ์อุตสาหกรรมสิ่งทอที่น่าสนใจผ่านสื่อของสถาบัน เช่น Newsletter และ Web site จำนวน 4,000 ราย และจัดทำข้อมูล On-Line เชื่อมโยงกับศูนย์ปฏิบัติการ สศอ. และมีการจัดทำแบบสำรวจความพึงพอใจ แบบสำรวจความคิดเห็นจากการได้รับข่าวสารของสถาบันฯ ที่มีต่อผู้ประกอบการ ซึ่งการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายร้อยละ 100
- (3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลลัพธ์ของโครงการ คือ ภาครัฐ เอกชน ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม สามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการพิจารณากำหนดนโยบาย เพื่อวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ชัดเจน ซึ่งหากมีการพัฒนาข้อมูลอย่างต่อเนื่องจะสามารถปรับตัวกับสถานการณ์การค้าโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และสร้าง

ความมั่นใจและความน่าเชื่อถือในการนำเสนอข้อมูลเพื่อขึ้นนำเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมได้อย่างทันท่วงที การดำเนินการเป็นไปตามเป้าหมายร้อยละ 100

- (4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ
ความถูกต้อง ทันสมัย และความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของศูนย์สารสนเทศฯ และความน่าเชื่อถือของข้อมูล จำเป็นต้องมีความชำนาญเฉพาะทาง โดยเฉพาะด้านเชิงเทคนิคของระบบคอมพิวเตอร์ในการนำเสนอซึ่งสำเร็จเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้
- (5) ข้อเสนอแนะ
ข้อมูลควรมีความทันสมัยตลอดเวลา

งานโครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการศูนย์สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์อุตสาหกรรมอาหาร (Intelligence Unit)

- (1) หน่วยงานรับผิดชอบ : สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2
- (2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลผลิตของโครงการ คือ มีศูนย์สารสนเทศ จำนวน 1 ศูนย์ในการนำเสนอข้อมูลเชิงลึกเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจระดับบริหารในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ เพื่อวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหาร หรือขึ้นนำเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมได้อย่างทันท่วงที โดยได้นำข้อมูลเชิงพลวัตมาบรรจุลงในฐานข้อมูลประเภทต่างๆ ได้แก่ Value Food Chain Database ของสินค้ากุ้ง ทุเรียน ไข่ และผลิตภัณฑ์ข้าว ฐานข้อมูลแสดงดัชนีชี้วัดความสามารถในการแข่งขัน ฐานข้อมูลสถิตินำเข้า-ส่งออก ฐานข้อมูลติดตามสถานการณ์ภายใต้ FTA และฐานข้อมูลรายชื่อผู้ประกอบการ เป้าหมายที่กำหนดไว้ คือ เป้าหมายหลัก จัดสร้างฐานข้อมูล ระบบสารสนเทศอุตสาหกรรมที่เป็นพลวัต ใช้งานง่าย ทันสมัยและถูกต้อง ส่วนเป้าหมายรอง คือ การจัดทำรายงานติดตามสถานการณ์การค้าและภาวะอุตสาหกรรม การจัดทำรายงานภาวะอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารแปรรูปในประเทศแอฟริกาใต้และโตโก รายงานภาวะแจ้งเตือนด้านสถานการณ์ความปลอดภัยของอาหาร

ขณะนี้ได้มีการเปิดตัว ศูนย์อัจฉริยะเพื่ออุตสาหกรรมอาหาร (Food Intelligence Center) หรือที่ www.nfi.or.th/infocenter เพื่อให้บริการข้อมูลสารสนเทศและรวบรวมข้อมูลเชิงลึกด้านอุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหาร ฐานข้อมูล บทวิเคราะห์หรือรายงานต่างๆ เพื่อรองรับความต้องการด้านข้อมูลของผู้ใช้ที่หลากหลาย ซึ่งจะมีการปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัยอยู่เสมอ

- (3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย
ผลลัพธ์ของโครงการ คือ ภาครัฐและผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ เพื่อวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารที่ชัดเจน โดยคาดว่าหากมีการพัฒนาฐานข้อมูลอย่างต่อเนื่องจะสามารถสร้างความมั่นใจและความเชื่อถือในการนำเสนอข้อมูลเพื่อขึ้นนำเตือนภัยภาคอุตสาหกรรมได้อย่างทันท่วงที
- (4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ
ไม่มี
- (5) ข้อเสนอแนะ
ไม่มี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3

การพัฒนาและเสริมสร้างความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ลำดับตามกลยุทธ์ที่ 3.1 สร้างองค์กร/เครือข่าย/พันธมิตร และองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

งาน/โครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการพัฒนาฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

กิจกรรมหลัก

- การจัดทำกรอบและรูปแบบตัวชี้วัดเชิงเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งที่เป็นมาตรฐานและทันสมัยในระดับสากล เพื่อหาตัวชี้วัดในระดับ Standard Indicator และ Specific Indicator
- การพัฒนาระบบฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเปรียบเทียบ โดยจัดทำกรรับข้อมูลและแสดงผลผ่าน Home Page
- ปรับปรุงข้อมูลเชิงเปรียบเทียบของประเทศคู่แข่งสำคัญ ใน 3 สาขาอุตสาหกรรม คือ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง และอุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน
- การถ่ายทอดความรู้ทางด้านเทคนิควิชาการระหว่างที่ปรึกษาและเจ้าหน้าที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

(1) หน่วยงานรับผิดชอบ : สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

(2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย

- จัดทำกรอบและรูปแบบตัวชี้วัดข้อมูลเชิงเปรียบเทียบที่เป็นมาตรฐานและทันสมัยในระดับสากล
- ตัวชี้วัดเชิงเปรียบเทียบในระดับ Standard Indicator และ Specific Indicator ของกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- พัฒนาระบบฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเปรียบเทียบ โดยจัดทำกรรับข้อมูล และแสดงผลผ่าน Home Page ของหน่วยงาน

(3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายของโครงการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักวิชาการ และผู้ประกอบการ 4 กลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย คือ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน และอุตสาหกรรมอาหาร ตลอดจนผู้สนใจทั่วไปได้รับความรู้ทางด้านเทคนิคและวิชาการจัดทำกรอบและรูปแบบตัวชี้วัดข้อมูลเชิงเปรียบเทียบที่เป็นมาตรฐานและทันสมัยในระดับสากล

- จำนวนหน่วยงานที่ติดต่อมายังเจ้าหน้าที่ สศอ. เพื่อนำระบบข้อมูลฯ ไปใช้
- จำนวนคนเข้าชมระบบข้อมูลฯ จากเว็บไซต์ของ สศอ.

(4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ

- ความร่วมมือของผู้ประกอบการในการให้ข้อเท็จจริงของข้อมูล
- ความต่อเนื่องของนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม

(5) ข้อเสนอแนะ

ระบบฐานข้อมูลต้องมีการพัฒนาและเก็บข้อมูลให้มีความทันสมัยอย่างต่อเนื่อง ควรมีการจัดทำโครงการต่อเนื่องหรือพัฒนาฐานข้อมูลทุก ๆ 2 ปี รวมทั้งมีการติดตามและประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ

งาน/โครงการ/กิจกรรมหลัก :

โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ (Compounding Industry)

(1) หน่วยงานรับผิดชอบ : สำนักงานนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 1

(2) ผลผลิตเปรียบเทียบกับเป้าหมาย

ผลผลิตของโครงการทำให้ทราบถึง

1. ภาวะอุตสาหกรรมการทำคอมพาวนด์ในประเทศไทย
2. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ ประกอบด้วย

2.1 โครงสร้าง องค์ประกอบปัจจัยสนับสนุนและอุปสรรคของอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ในประเทศไทย รวมถึงโอกาสในการขยายตัวของอุตสาหกรรมของไทยและคู่แข่ง

2.2 ศักยภาพของอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ในด้านต่างๆ ได้แก่ การเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมบุคลากร เทคโนโลยีในการผลิต การวิจัยและพัฒนาวัตถุดิบในการผลิต กลุ่มผลิตภัณฑ์เป้าหมาย และสู่ทางในการลงทุน

2.3 โอกาสทางการตลาดของอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ทั้งด้านปริมาณความต้องการและขนาดตลาดทั้งในและต่างประเทศ

3. ทราบถึงแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมการทำคอมพาวนด์ให้สอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกและปิโตรเคมี

4. แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมการทำคอมพาวนด์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์

5. แนวทางในการผลักดันให้เกิดธุรกิจคอมพาวนด์ในประเทศ รวมทั้งแผนปฏิบัติการอย่างเป็นรูปธรรม

(3) ผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย

ผลลัพธ์ของโครงการ คือ ภาครัฐ ผู้ประกอบการ รวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมมีฐานข้อมูลอุตสาหกรรมการทำคอมพาวนด์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาตัดสินใจกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ เพื่อวางทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ได้อย่างชัดเจน และเกิดความสอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกและปิโตรเคมี รวมทั้งอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่สำคัญ เช่น อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมยานยนต์

(4) ปัญหา อุปสรรค และเงื่อนไขความสำเร็จ

- ความทันสมัยของข้อมูล และความร่วมมือของผู้ประกอบการในการให้ข้อมูล
- ความต่อเนื่องของนโยบายส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม

(5) ข้อเสนอแนะ

ควรมีหน่วยงานเจ้าภาพหลักในการผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ให้เกิดผลเป็นรูปธรรม

ผลการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) เป็นหน่วยงานระดับกรมในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ขอรายงานผลการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ในรอบปี พ.ศ. 2549 ดังนี้

1. ด้านการบริหาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้มีคำสั่งที่ 12/2548 ลงวันที่ 14 มีนาคม 2548 แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาดำเนินการในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งในปัจจุบันมีผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ดร.อรรถกา สืบบุญเรือง ปริณเบ็ด) เป็นที่ปรึกษา รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ดร.ณัฐพล ญัฐสมบุญ) เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการกอง/สำนักต่างๆ เป็นกรรมการ และผู้อำนวยการส่วนระบบสารสนเทศและห้องสมุด เป็นกรรมการและเลขานุการ

2. ด้านสถานที่

ศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม อยู่ภายใต้การบริหารงานของศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จัดให้บริการข้อมูลข่าวสารสำหรับประชาชนทั่วไป ที่บริเวณห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ชั้น 2 อาคารสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยได้เตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับให้บริการ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ สำหรับสืบค้นข้อมูล พร้อมหูฟัง จำนวน

4 เครื่อง เจ้าหน้าที่บรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่ประจำห้องสมุด จำนวน 5 คน

3. ด้านการจัดเตรียมข้อมูลข่าวสาร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้จัดทำบรรณานุกรมข้อมูลข่าวสารสำหรับให้บริการประชาชน เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งมีการปรับปรุงข้อมูลบรรณานุกรมข้อมูลข่าวสารให้ทันสมัยอยู่เสมอ

4. การประกาศประกวดราคา สอบราคา และผลการพิจารณาจัดซื้อจัดจ้าง

ในรอบปี พ.ศ. 2549 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเผยแพร่การประกาศประกวดราคา สอบราคา และผลการพิจารณาจัดซื้อจัดจ้าง จำนวน 22 ครั้งผ่านทางเว็บไซต์สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม www.oie.go.th

5. ด้านการจัดเก็บข้อมูล

การให้บริการของศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารเป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ภายใต้การดำเนินงานของห้องสมุดสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ซึ่งมีระบบการจัดเก็บเอกสารตามมาตรฐานห้องสมุดทั่วไป มีการใช้โปรแกรม Magic Library สำหรับบริหารจัดการระบบห้องสมุดอัตโนมัติภายในห้องสมุด และ Web OPAC สำหรับจัดการระบบ E-library (ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์)

6. ผลการปฏิบัติงาน

ช่องทางการให้บริการ	จำนวนผู้รับบริการ (ราย)
• ศูนย์บริการข้อมูลข่าวสาร	1,000
• โทรศัพท์	1,000
• โทรสาร	400
• อีเมล	3,000
• เว็บไซต์ www.oie.go.th	73,000

เครื่องมือในการพัฒนาสมรรถนะ สศอ. : การบริหารจัดการความรู้

ปีงบประมาณ 2549 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้เริ่มนำเครื่องมือการจัดการความรู้ (Knowledge Management Tools) ตามวิธีการที่สำนักงาน ก.พ.ร. ได้พัฒนาให้ส่วนราชการนำมาพัฒนาศักยภาพขององค์กร มาใช้ในการเพิ่มสมรรถนะของ สศอ. ในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งช่วยผลักดันให้เป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืนต่อไป

ด้านกระบวนการจัดการความรู้ (KM Process)

สศอ. ได้ดำเนินการ

1) การบ่งชี้ความรู้ ได้กำหนดความรู้และแหล่งความรู้ที่ต้องการของกลุ่มความรู้หลัก คือ ความรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดทำรายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรายไตรมาส เนื่องจากเป็นงานที่มีผู้ใช้ประโยชน์อย่างหลากหลาย เช่น ผู้บริหารของกระทรวงอุตสาหกรรม หน่วยงานด้านเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม นักวิชาการ โดยนำไปใช้ประโยชน์ทั้งด้านประกอบการวางแผน การตัดสินใจด้านธุรกิจ การวิจัยพัฒนา ฯลฯ

2) การสร้างและแสวงหาความรู้ ในขั้นตอนนี้ สศอ. ได้ทบทวนความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำรายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมรายไตรมาส ทั้งที่มีอยู่ภายใน สศอ. เช่น ข้อมูลการผลิตภาคอุตสาหกรรม กำลังการผลิต และความจำเป็นต้องการจากหน่วยงานภายนอก เพื่อปรับปรุงความรู้ให้ถูกต้องเหมาะสม รวดเร็วต่อการใช้ เช่น ข้อมูลการนำเข้า ส่งออก ราคา-ปริมาณ วัตถุดิบ กฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง แผน

แม่บท แผนการพัฒนา นโยบายต่างๆ ทั้งในภาพรวมและรายสาขา

3) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ ได้มีการจัดแบ่งข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่เหมาะสมกับลักษณะการใช้งาน พัฒนาระบบ IT เพื่อบริหารจัดการความรู้ และความเร็วสะดวกในการใช้งานของเจ้าหน้าที่

4) การประมวลและกลั่นกรองความรู้ ได้กำหนดผู้รับผิดชอบในแต่ละสาขาอุตสาหกรรม เพื่อทำการตรวจสอบกลั่นกรองความรู้พร้อมกำหนดหลักเกณฑ์การตรวจสอบ แบ่งกลุ่มความรู้ที่ต้องมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ

5) พัฒนาช่องทางการเข้าถึงความรู้ ซึ่ง สศอ. ได้กำหนดและเลือกช่องทางการเข้าถึงความรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ระบบหนังสือเวียน / E-mail / Web board / Intranet / เสียงตามสาย

6) การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ สศอ. ได้ส่งเสริมให้มีการประชุมกลุ่มจัดระบบการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ (Tacit Knowledge to Tacit Knowledge : TK to TK) เช่น ชุมชนนักปฏิบัติ (Community of Practices : CoPs) ฟลิชอนนิ่ง Morning Talk สภากาแฟ ส่วน Tacit Knowledge to Explicit

นอกจากนี้ ยังได้มีการพัฒนาห้องสมุดให้เป็นแหล่งความรู้ Knowledge Center ให้กับบุคลากร สศอ. ซึ่งมีความพร้อมทางด้านหนังสือ สื่อเรียนรู้ หลากหลายในเนื้อหาสาระ รวมถึงการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการสืบค้น ทั้งอุปกรณ์และเครื่องใช้ต่างๆ

จากการดำเนินการบริหารจัดการความรู้ ปี 2549 บุคลากรของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการจัดการความรู้ (KM) และสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน และ ความรู้ดังกล่าวจะได้รับการปรับปรุงให้ทันต่อสถานการณ์และทันสมัย มีศูนย์ข้อมูลความรู้และระบบการจัดการความรู้ที่ผู้เกี่ยวข้องสามารถเรียกใช้ได้ตลอดเวลา เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการบริหารจัดการความรู้ใน สศอ. ที่พร้อมจะพัฒนาสมรรถนะให้ สศอ. ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

Knowledge : TK to EK เช่น การเขียนบทความในวารสารเศรษฐกิจอุตสาหกรรม รายไตรมาส จุลสาร PMQA และ Intranet

7) การเรียนรู้ - กำหนดให้ผู้จัดทำรายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมใช้ข้อมูลจากระบบการจัดการความรู้ ประเมินผลการนำไปใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนา กำหนดให้ผู้จัดทำรายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมนำความรู้จากการใช้ข้อมูลจากระบบการจัดการความรู้มาแลกเปลี่ยน โดยการทำ CoPs เป็นต้น

ต้นกระบวนการบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลง (Change Management Process)

สศอ. ได้ดำเนินการ

1) ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เจ้าหน้าที่เห็นความสำคัญและนำหลักการบริหารจัดการความรู้ไปใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เช่น ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานจัดการความรู้ในองค์กร (Knowledge Management : KM) พร้อมทั้งทำการประกาศให้ทราบทั่วกัน สร้างความเข้าใจในเรื่องของ KM ให้กับบุคลากร ประกาศขอบเขต KM เป้าหมาย KM และแผนการดำเนินงานให้ทราบทั้ง สศอ. จัดประกวดคำขวัญเรื่อง KM

2) จัดให้มีการสื่อสารภายใน สศอ. เช่น จัดประชาสัมพันธ์กิจกรรมและความคืบหน้าการทำ KM ผ่านสื่อต่างๆ ได้แก่ จัดบอร์ด Intranet สิ่งพิมพ์ เสียงตามสาย จัดประชุมหรือผลการดำเนินงาน KM สำหรับผู้บริหารกับผู้ที่เกี่ยวข้อง

3) ส่งเสริมกิจกรรมการบริหารจัดการความรู้ ได้แก่ ส่งเสริมให้มีชุมชนนักปฏิบัติ (CoPs) ให้ความรู้ในระบบพี่สอนน้อง กระตุ้นการเขียนบทความ การประชุม พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ในการจัดการความรู้

4) ให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ จัดฝึกอบรมความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ KM สาธิตการจัดทำ CoPs อบรม Behavioral Change และพี่สอนน้อง ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ระบบงานคอมพิวเตอร์ จัดศึกษาดูงานหน่วยงานที่ประสบความสำเร็จ จัดสัมมนาแลกเปลี่ยนการดำเนินงานการจัดการความรู้กับหน่วยราชการอื่น

5) มีการวัดผลและรายงานสรุปการพัฒนาการบริหารจัดการความรู้ให้ผู้บริหารทราบเป็นระยะ รวมทั้งมีการทบทวนแผนบริหารจัดการความรู้อย่างต่อเนื่อง

6) จัดให้มีกิจกรรมยกย่องชมเชยและการให้รางวัล เช่น จัดประกวดคำขวัญ KM สศอ. ประกวด KM Star 2006 เป็นต้น

โครงการบริหารจัดการยุทธศาสตร์ การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม

ในปี 2548 รัฐบาลไทยได้กำหนดแผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2548-2551 โดยมีการจัดวางยุทธศาสตร์การบริหารเศรษฐกิจและสังคมด้านต่างๆ ประกอบด้วย 9 ยุทธศาสตร์หลัก ซึ่งมียุทธศาสตร์ที่ 3 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและแข่งขันเป็นยุทธศาสตร์สำคัญ ครอบคลุมสาขาเศรษฐกิจต่างๆ 9 สาขา รวมถึงการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมซึ่งถูกกำหนดไว้เป็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ข แม้ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเป็นเพียงส่วนย่อยส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การบริหารราชการแผ่นดินโดยรวม แต่เนื่องจากภาคอุตสาหกรรมมีส่วนสูงในผลิตภัณฑ์มวลรวม และการส่งออกของประเทศ การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมจึงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งยังมีความเชื่อมโยงและมีผลกระทบต่อภาคเศรษฐกิจอื่นๆ โดยรวม

โครงการบริหารจัดการยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการในการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในการดำเนินการโครงการนั้นได้กำหนดให้มีการวิเคราะห์และประเมินผล รวมทั้งติดตามความคืบหน้าของโครงการต่างๆ ที่อยู่ภายใต้ยุทธศาสตร์ 3 ข ด้วยการประสานงานและขอความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยโครงการฯ มีกิจกรรมหลักอยู่ 3 ส่วน คือ

1. การบริหารโครงการและการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล
2. การวิเคราะห์และประเมินผลโครงการ
3. การจัดระบบคอมพิวเตอร์และสารสนเทศเพื่อการบริหาร

สำหรับแนวคิดในการบริหารจัดการของโครงการนี้ คือ ระบบ 3 ประสาน โดยมีการประสานงานและร่วมมือกันระหว่าง 3 ฝ่าย คือ **ภาครัฐ ภาคเอกชน และฝ่ายวิชาการ**

ในส่วนงานการบริหารโครงการ ได้มีการรวบรวมเอกสารโครงการต่างๆ ภายใต้ยุทธศาสตร์ 3 ข จากหน่วยงานของรัฐบาลที่เป็นเจ้าของโครงการจัดข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระบบ และตรวจสอบความครบถ้วนของโครงการโดยพิจารณาความสอดคล้องสมดุลของงบประมาณ

ในส่วนการวิเคราะห์โครงการ ได้มีการพิจารณาภาพรวมของโครงการต่างๆ ภายในกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงอื่นๆ ทั้งที่มีการดำเนินการแล้ว และที่มีการนำเสนองบประมาณแต่ยังไม่ได้ดำเนินการ ในระหว่างปีงบประมาณ 2548-2551 มีการวิเคราะห์การกระจายของโครงการและงบประมาณตามกลยุทธ์ ประเภทอุตสาหกรรม ลักษณะกิจกรรม และตามหน่วยงานที่เสนอโครงการ ตลอดจนความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมทางด้านกลยุทธ์อุตสาหกรรม และลักษณะกิจกรรม ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงการต่างๆ ที่ดำเนินการแล้วเสร็จและที่เสนอมามีการตอบสนองทุกกลยุทธ์ แต่มีจำนวนโครงการและงบประมาณส่วนมากที่ดำเนินกิจกรรมที่ตอบสนองกลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาปัจจัยพื้นฐานที่สนับสนุนส่งเสริมธุรกิจ กลยุทธ์ที่ 8 เพิ่มประสิทธิภาพและมูลค่าผลผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและวิสาหกิจชุมชน และกลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยการพัฒนาทักษะและความรู้ของบุคลากรในส่วนของการกระจายโครงการและงบประมาณตามประเภทอุตสาหกรรมนั้น มีโครงการจำนวนมากที่มุ่งสนับสนุนอุตสาหกรรมโดยรวมหรือครอบคลุมหลายๆ กลุ่มอุตสาหกรรม แต่มีโครงการที่สนับสนุนอุตสาหกรรม

เฉพาะกลุ่ม ซึ่งมีโครงการและงบประมาณสนับสนุนมาก ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ยานยนต์และชิ้นส่วน และอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ในขณะที่อุตสาหกรรมยาและผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพ สิ่งพิมพ์ บรรจุภัณฑ์ เครื่องจักรกล พลังงานชีวภาพและผลิตภัณฑ์ชีวภาพ มีโครงการและงบประมาณสนับสนุนน้อย

สำหรับการประเมินโครงการ แบ่งออกเป็น **การประเมินโครงการทั่วไป** **การประเมินเชิงลึก** และ **การประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจ** การประเมินโครงการได้นำเอาแบบจำลองการประเมินความสัมฤทธิ์ผล การสร้างตัวชี้วัด และแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ในการประเมินทั่วไป ซึ่งอาศัย **แนวคิดทางด้านบริบท (Context) ปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Product) หรือแบบการประเมิน CIPP** และได้พบว่า ในแง่ **บริบทและความเหมาะสม (Context)** โครงการส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม และมีส่วนในการแก้ปัญหาของกลุ่มอุตสาหกรรม มีโครงการจำนวนน้อยภายนอกกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งเน้นเฉพาะการปรับปรุงระบบงานภายใน และฝึกอบรมเจ้าหน้าที่หน่วยงาน ทำให้ไม่สามารถจัดเข้ากับกลยุทธ์ใดๆ ภายใต้ยุทธศาสตร์ 3 ข ได้ แต่โครงการเหล่านี้ก็น่าจะมีประโยชน์ต่อการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมทางอ้อม ในแง่ **ปัจจัยนำเข้า (Input)** โครงการส่วนใหญ่มีปัจจัยการดำเนินงานที่เหมาะสมและเพียงพอ แต่มีบางโครงการที่ประสบกับปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ ส่วนทางด้าน **กระบวนการ (Process)** ปัญหาที่พบบ่อย คือ ปัญหาความล่าช้าในการเบิกจ่ายงบประมาณ ทำให้ผู้ดำเนินโครงการไม่สามารถส่งมอบงานได้ทันเวลาที่กำหนด เนื่องจากกำหนดระยะเวลาไว้นั้น แต่มีกิจกรรมที่ต้องดำเนินการมาก ประกอบกับการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายของโครงการในบางครั้งก็ประสบกับปัญหาและข้อจำกัดต่างๆ ทางด้าน **ผลผลิต (Product)** ของโครงการพบว่า โครงการจำนวนมากและหลากหลาย มีผลผลิต แต่มีการกระจุกตัวในกิจกรรมการศึกษารวบรวมข้อมูล และการพัฒนาบุคลากรมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ส่วนกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตโดยตรงมีอยู่น้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหน่วยงานบางแห่ง เช่น สถาบันอุตสาหกรรมเฉพาะทาง ส่วนใหญ่จะมีการกิจประจำทางด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตรวจสอบคุณภาพอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีการจัดทำโครงการทางด้านนี้ขึ้นมาอีก

สำหรับการ **ประเมินเชิงลึก** มีการคัดเลือกโครงการใหญ่ 2 โครงการมาทำการประเมิน โดยมีการสัมภาษณ์ทั้งผู้แทนหน่วยงานเจ้าของโครงการ ผู้ดำเนินโครงการและผู้ร่วมโครงการในภาคเอกชน ผลปรากฏว่า โครงการที่ได้รับการประเมินสามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์เป็นอย่างดี แต่ประสบกับปัญหาการดำเนินการในบางด้าน เช่น ข้อจำกัดของบุคลากร การคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมโครงการ และข้อจำกัดในการวางแผนก่อนดำเนินโครงการ เป็นต้น

ในการ **ประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจ** มีการศึกษาในหลายแง่มุม ทั้งการเพิ่มขึ้นของผลผลิตอุตสาหกรรม การเพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการและผลิตภาพแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย ผลปรากฏว่า การขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมยังต่ำกว่าเป้าหมายเล็กน้อย จำนวนผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเป้าหมายส่วนใหญ่มีการเพิ่มขึ้นแต่มีอัตราเพิ่มไม่มาก ส่วนการขยายตัวของผลิตภาพแรงงานยังต่ำกว่าเป้าหมาย การศึกษาผลการเชื่อมโยงพบว่า อุตสาหกรรมเป้าหมายของการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมหลายกลุ่ม เช่น อาหารแปรรูป สิ่งทอ เครื่องใช้ไฟฟ้า และยานยนต์ มีผลการเชื่อมโยงต่ออุตสาหกรรม

อื่นๆ สูง ผลการวิเคราะห์การเพิ่มขึ้นของการลงทุนและส่งออกก็พบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศเป็นอาหารแปรรูป สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และอิเล็กทรอนิกส์ มีการเพิ่มผลผลิตจากการขยายการลงทุนและการส่งออกมาก

ข้อเสนอแนะที่สำคัญจากโครงการ คือ

1. การปรับปรุงทางด้านกลยุทธ์ และอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมในการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป
 2. ลักษณะโครงการที่ควรสนับสนุนในปีต่อไปควรเน้นโครงการที่มีความสำคัญต่อการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม แต่ยังมีมีการดำเนินการมาน้อยในอดีต วัตถุประสงค์ของโครงการมีความชัดเจน มีการกำหนดผลผลิตและขอบเขตการดำเนินงานให้มีความสอดคล้องกับภาระหน้าที่ของหน่วยงานที่เสนอโครงการ ขนาดงบประมาณและทรัพยากรของโครงการต้องมีความเหมาะสม และเป็นไปได้ที่จะสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย
 3. การบริหารจัดการโครงการ ควรมีการกำหนดหน่วยงานกลางเพื่อทำหน้าที่ประสานงานและจัดระบบโครงการ และปรับปรุงวิธีการวิเคราะห์และประเมินโครงการ โดยกำหนดให้มีการศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจมากขึ้น
- นอกจากนี้ ผลผลิตสำคัญของโครงการ คือ การจัดระบบข้อมูลโครงการและการบันทึกข้อมูลให้อยู่ในระบบสารสนเทศ โดยได้มีการแปลงผลการวิเคราะห์ ประเมินและติดตามโครงการต่างๆ ของโครงการเป็นระบบสารสนเทศ ซึ่งจะช่วยให้หน่วยงานต่างๆ ที่ต้องการทราบถึงรายละเอียดและความคืบหน้าของโครงการสามารถเข้ามาตรวจสอบ ติดตามลักษณะ และความคืบหน้าของการดำเนินโครงการได้อย่างสะดวก

การปรับโครงสร้าง พิกัดอัตราภาษีศุลกากรอุตสาหกรรม

แบบค่อยเป็นค่อยไปเพื่อเป็นข้อมูล การตัดสินใจว่าไทยควรลดภาษีนำเข้า อย่างไร โดยรัฐบาลควรมีแผนการปฏิรูป โครงสร้างภาษีศุลกากรในระยะเวลา 15 ปี โดยกำหนดเป้าหมายว่าเมื่อครบ 15 ปี อัตราภาษีศุลกากรไทยจะเท่ากับศูนย์ โดยแผนการลดภาษีแบบนี้ควรลดแบบ ค่อยเป็นค่อยไป

การปฏิรูปโครงสร้างภาษีในรูปแบบ ใดๆ ย่อมจะมีผลกระทบที่ตามมาทั้งสั้น เนื่องจากอุตสาหกรรมหนึ่งอาจได้รับ ประโยชน์มากขึ้น แต่อีกอุตสาหกรรม หนึ่งอาจได้รับประโยชน์น้อยลง จึง จำเป็นต้องมีแนวทางเพื่อบรรเทา ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามมา ซึ่งอาจ มีแนวทางดังนี้

หากต้องมองย้อนไปยังอดีต โครงสร้างภาษีศุลกากรของประเทศไทย มีอัตราที่สูงไม่เอื้อต่อการแข่งขัน แต่หลังจากปี 2537 กระทรวงการคลัง ได้ยื่นมือเข้ามาปฏิรูปโครงสร้างภาษีครั้งใหญ่ จึงทำให้อัตราภาษีเฉลี่ย ของสินค้าอุตสาหกรรมลดลงจากร้อยละ 42.7 ในปี 2532 ลงมาเหลือร้อยละ 9.9 ในปี 2549 ผลของการปฏิรูปภาษีศุลกากรทำให้อัตราภาษีของสินค้านำเข้า บางชนิดลดลง ผู้ประกอบการที่ใช้วัตถุดิบ ชิ้นส่วน ตลอดจนเครื่องจักรที่ต้องนำเข้า จากต่างประเทศมาผลิต ซึ่งจะได้รับประโยชน์จากต้นทุนที่ลดลงตามโครงสร้างภาษี จึงสามารถแข่งขันกับสินค้าของคู่แข่งที่เข้ามาทำตลาดในประเทศ รวมทั้งสามารถ แข่งขันได้ในตลาดต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม เมื่อเงื่อนไขการแข่งขัน ตลอดจน กฎกติกาการค้าที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาจึงจำเป็นต้องมีการทบทวนอัตราภาษี ศุลกากรอีกครั้ง เพื่อให้เกิดความสมดุล

แนวทางในการปรับโครงสร้างภาษีศุลกากรในรอบใหม่

จากเหตุปัจจัยต่างๆ ดังที่กล่าวมา สศอ.จึงได้ลงมือศึกษาอย่างจริงจัง เพื่อเป็น แนวทางในการพิจารณาการปรับโครงสร้างภาษีที่สมดุลให้กับภาคอุตสาหกรรม เป็นดังนี้

- 1) กระทรวงการคลัง) ควรเร่งนำรายการสินค้าที่ยังมีอัตราภาษีสูงกว่า โครงสร้างซึ่งมีทั้งสิ้น 1,696 รายการ ให้เข้าสู่โครงสร้างภาษีใหม่
- 2) เร่งลดอัตราภาษีของสินค้าที่ถูกกำหนดให้มีภาษีนำเข้าในอัตราที่สูงมาก ลงสู่อัตราปกติ
- 3) ปรับโครงสร้างภาษีสู่ภาษีอัตราเดียวที่มีอัตราต่ำลงจนมีอัตราเฉลี่ยใกล้เคียงศูนย์ การปรับลดขั้นบันไดภาษีให้เหลือเพียงอัตราเดียว (หรือบันได 1 ขั้น) เพื่อสร้าง ความเป็นธรรมในบรรดาผู้ประกอบการของทุกอุตสาหกรรม และควรเป็นการปฏิรูป

● จัดตั้งคณะกรรมการติดตามการ ดำเนินงานปฏิรูปภาษีศุลกากร :

เพื่อให้มีหน่วยงานเจ้าภาพใน การดำเนินการและติดตามผลของ การลดภาษี องค์การดังกล่าวจะมีลักษณะ คล้ายคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยทำหน้าที่ศึกษารายละเอียดการ ปฏิรูปภาษี ให้ข้อเสนอการดำเนินงาน ประสานงานหน่วยงานต่างๆ และสร้าง เครือข่าย ตลอดจนติดตามประเมินผล ว่าไทยควรลดภาษีสู่โครงสร้าง 0-0-0 หรือไม่ หรืออยู่ในอัตราใดจึงจะเหมาะสม คณะกรรมการฯ นี้ควรจะมีชุดบทบาท เมื่อครบ 15 ปี หรือเมื่อรัฐบาลตัดสินใจ ว่าโครงสร้างภาษีที่เป็นอยู่ในเวลานั้น (เช่น 0-3-3) เป็นโครงสร้างที่เหมาะสม แล้ว

● วางแผนการเพิ่มขีดความสามารถใน การแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม :

แม้ว่าการปฏิรูปภาษีนำเข้าจะมี ส่วนสำคัญช่วยให้ผู้ส่งออกของไทยและ

ผู้ผลิตในประเทศมีต้นทุนลดลง และมีขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น แต่ขณะเดียวกันภาวะการแข่งขันจะทวีความรุนแรงขึ้นจากสินค้านำเข้าที่มีราคาถูกลง ผู้ประกอบการไทยจำเป็นต้องเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น ภาครัฐควรต้องมีแนวทางที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมไทยให้มีความชัดเจน และมีการดำเนินการอย่างจริงจัง โดยภาครัฐจะต้องมีการวิเคราะห์แบ่งกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ตามระดับการเพิ่มของผลิตภาพรวม (Total Factor Productivity หรือ TFP) เพื่อให้ข้อเสนอแนะการเพิ่ม TFP สอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริง สร้างแรงจูงใจและสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆ ให้เอื้อต่อการเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรม เป็นต้น

● **ลดผลกระทบของการลดภาษีศุลกากรด้วยมาตรการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมสำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมที่อ่อนแอ :**

แนวทางการลดผลกระทบต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจัดตั้งคณะกรรมการอิสระจัดทำสมุดปกขาวเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เช่น ให้ผู้ประกอบการที่จะได้รับผลกระทบของภาษีเสนอรายงานผลกระทบว่ามีลักษณะอย่างไร พร้อมทั้งแนวทางที่ต้องการให้รัฐช่วยเหลือทบทวนผลประโยชน์การผลประโยชน์ต้นทุน และผลกระทบที่เกิดจากการลดภาษีศุลกากรเป็นรายอุตสาหกรรม

และการศึกษาเพิ่มเติม :

เรื่องสำคัญที่ควรมีการศึกษาเพื่อใช้ประกอบการจัดทำแผนการปฏิรูปภาษีศุลกากร เช่น ศึกษาแนวทางการสร้างบรรยากาศการลงทุนในอาเซียน เพื่อเป็นฐานดึงดูดนักลงทุนต่างชาติแข่งกับประเทศจีน ศึกษาอัตราภาษีนำเข้าที่

เหมาะสมในระยะยาวสำหรับรถยนต์นำเข้า รวมทั้งการสร้างฐานข้อมูลและระบบการศึกษาวิเคราะห์ภาษีศุลกากรและการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมขึ้นที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม โดยเน้นเรื่องการปรับตัวและศักยภาพของบริษัทไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทขนาดเล็กและขนาดกลาง เร่งรัดการจัดทำพิกัดภาษีศุลกากรให้ละเอียดมากขึ้นจากเดิมที่ใช้ HS 6 หลักเป็น HS 8 หลักตามระบบ HS Version 2007 และ AHTN นอกจากนี้ ยังควรแตกรายละเอียดของพิกัดภาษีบางประเภทให้เป็น 9 หลัก เพื่อให้สามารถลงรายละเอียดของสินค้าได้มากขึ้น อันจะช่วยให้การกำหนดอัตราภาษีในสินค้าประเภทต่างๆ สามารถทำได้ละเอียดมากขึ้น เป็นต้น

จากข้อเสนอต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น สศอ. ในนามของกระทรวงอุตสาหกรรม จะได้นำเสนอแนวทางการปฏิรูปโครงสร้างภาษี พร้อมแนวทางการรองรับผลกระทบตามแนวทางที่ได้มีการศึกษา และนำไปเสนอให้รัฐบาลพิจารณาเพื่อขอความเห็นชอบ ให้มีการดำเนินการตามข้อเสนอเพื่อเกิดผลเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนต่อไป

การปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทยสู่ อุตสาหกรรมฐานความรู้ โดยการพัฒนาศักยภาพและกำลังคน

ความจำเป็นในการปรับกระบวนการทัศน์ในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทย

จากการที่ประเทศไทยมีลักษณะเศรษฐกิจแบบเปิด (Open Economy) ทำให้ประเทศไทยต้องตกอยู่ท่ามกลางการแข่งขัน และเงื่อนไขข้อตกลงทางการค้าทั้งระดับทวิภาคีและพหุภาคี อันส่งผลทำให้ภาคอุตสาหกรรมของไทยต้องปรับตัวอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำเป็นต้องมีความรู้เพื่อปรับการผลิตจากการรับจ้างผลิต (Original Equipment Manufacturing : OEM) มาเป็นผู้มีเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์เป็นของตนเองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันหรืออย่างน้อยต้องพยายามรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกเอาไว้ให้ได้ แต่การที่จะทำให้เงื่อนไขดังกล่าวประสบผลสำเร็จได้นั้น **ต้องมีการปรับเปลี่ยนภาคอุตสาหกรรมไทยจากการเป็นอุตสาหกรรมฐานทรัพยากรธรรมชาติ (Natural resource-based industry) ให้เข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรมฐานความรู้ (Knowledge-based industry) โดยอาศัยกลไกเตรียมความพร้อมด้านเทคโนโลยีและกำลังคนในการผลิตซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและมีความเกี่ยวข้องโดยตรงต่อกระบวนการผลิต ส่งผลถึงคุณภาพสินค้าและต้นทุน**

ปัจจุบันจึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหาสำคัญของในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมไทย คือ การขาดแคลน “กำลังคน” และ “ความรู้” โดยเฉพาะ “เทคโนโลยี” ที่จะนำมาใช้แก้ปัญหากระบวนการผลิตและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้อุตสาหกรรมสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ขณะที่คู่แข่งของประเทศไทยในเวทีการค้าโลก ไม่ว่าจะเป็นจีนหรือเวียดนาม ต่างให้ความสำคัญกับการผลิตกำลังคนโดยเฉพาะ

นักวิจัยอย่างขนานใหญ่ เพื่อนำงานวิจัยมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

ด้วยเหตุนี้เองทำให้การกำหนดกระบวนการทัศน์และทิศทางการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนของภาคอุตสาหกรรมไทยในอนาคตอันใกล้ที่มีความชัดเจนและเหมาะสม จะช่วยเพิ่มศักยภาพและเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งการเรียนรู้แนวทางการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนจากประเทศคู่แข่งและประเทศที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมล้ำหน้าประเทศไทย หรือมีแนวโน้มการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีอัตราการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยการนำมาเทียบเคียงหรือใช้เป็นฐานความรู้สำหรับการปรับกระบวนการทัศน์และแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศต่อไป

การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมทั้ง 10 กลุ่มของไทย กับประเทศผู้นำด้านอุตสาหกรรมของโลก

จากเหตุผลและความจำเป็นที่ไทยต้องมีการปรับกระบวนการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทยให้เข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรมฐานความรู้ โดยอาศัยการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ในฐานะเป็นองค์กรชั้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคน เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมไทยเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เพื่อสร้างเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย ในปีงบประมาณ 2549 สศอ. จึงได้ทำการศึกษาการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ โดยใช้วิธีศึกษาวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย และในประเทศ Group of Eight (G-8) จำนวน 1 ประเทศ คือ อิตาลี และประเทศในภูมิภาคเอเชียที่มีความก้าวหน้าในการพัฒนาอุตสาหกรรม หรือมีแนวโน้มการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว จำนวน 5 ประเทศ คือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ จีน ไต้หวัน และอินเดีย ซึ่งในการศึกษานี้ได้เลือกกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสามารถและมีความจำเป็นต้องพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรม และเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสามารถในการแข่งขันสูง 10 กลุ่ม คือ ยานยนต์และชิ้นส่วน เฟอร์นิเจอร์ ยาง สิ่งทอ (ผ้าผืน) เซรามิก เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เหล็กและโลหะการ เครื่องกล และยา

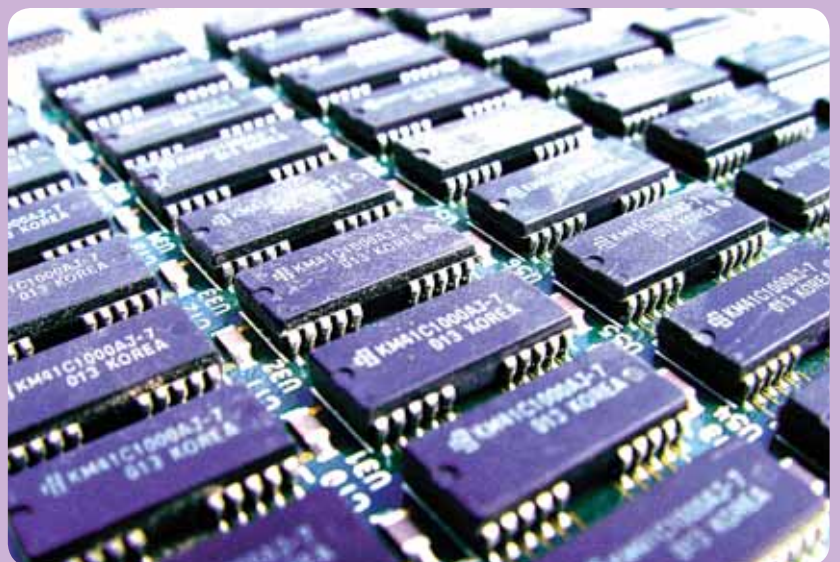
จากผลการศึกษาในประเด็นการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมทั้ง 10 กลุ่มของไทยกับประเทศผู้นำด้านอุตสาหกรรมของโลกจำนวน 6 ประเทศ ได้แก่ อิตาลี ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ จีน ไต้หวัน และอินเดีย ทำให้พบว่า แม้ว่าแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมทั้ง 10

กลุ่มของไทย จะมีความแตกต่างกันตามประเภทของสินค้าและกระบวนการผลิต แต่ในประเด็นการจัดการเทคโนโลยีและกำลังคนของภาคอุตสาหกรรมกลับมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ ส่วนมากเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิตนั้นเป็นเทคโนโลยีนำเข้าจากต่างประเทศ ส่วนในเรื่องกำลังคนนั้นมีปัญหาในเรื่องการผลิตกำลังคนที่ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมอันเนื่องมาจากการเติบโตของอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกันเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมในปัจจุบันมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

ก้าวต่อไปของ สศอ. กับงานพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนภาคอุตสาหกรรมไทย เพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้

ก้าวต่อไปของ สศอ. สำหรับงานด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมไทยเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ นั้น จะเน้นทำงานในเชิงรุกมากยิ่งขึ้นเพื่อผลักดันให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีและกำลังคนเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมไทยเข้าสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ได้อย่างเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น และการให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีนวัตกรรมทั้งที่มีอยู่เดิมและที่คิดค้นใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการ ตลอดจนนำมาใช้ประโยชน์ได้จริงในภาคอุตสาหกรรม โดยผ่านการสนับสนุนการนำแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา (พ.ศ. 2551-2555) ให้ไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งแผนแม่บทฉบับนี้ จัดทำโดยกระทรวงอุตสาหกรรมร่วมกับกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งสร้างเสริมกลไกเชื่อมโยงระหว่าง “ความต้องการความรู้” ในอุตสาหกรรมกับ “ความสามารถในการผลิตความรู้” ในมหาวิทยาลัยในลักษณะ “University and Industry Linkage” และยังเป็นไปในลักษณะเสริมจุดเด่น/จุดแข็งซึ่งกันและกัน

กล่าวคือ แม้สถาบันอุดมศึกษามีภาระหน้าที่โดยตรงในการพัฒนากำลังคน ขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดในด้านทรัพยากรการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ขณะที่สถานประกอบการมีความต้องการได้กำลังคนที่มีประสบการณ์ตรงในการทำงาน ดังนั้น การเปิดโอกาสให้สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมการเรียนการสอนอย่างจริงจัง ตั้งแต่การพัฒนาหลักสูตร เป็นแหล่งค้นคว้าเรียนรู้และฝึกปฏิบัติงาน พร้อมกันนั้นจัดให้มีการจัดทำงานร่วมกับสถาบันอุดมศึกษาในการวิจัยและพัฒนาทั้งด้านเทคโนโลยี กำลังคน และนวัตกรรม การผลิตที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และในท้ายที่สุดจะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งและศักยภาพการแข่งขันให้กับภาคอุตสาหกรรมและการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด การพัฒนาเชิงรุก...สู่เศรษฐกิจรากหญ้า

หากแนวคิด “เศรษฐกิจพอเพียง คือหัวใจแห่งการสร้างชาติ” ในการที่จะผลักดันให้โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศเกิดความมั่นคงยั่งยืน ตามแนวทางพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง” และนโยบายของรัฐบาล “เศรษฐกิจจากหญ้า” ประเทศไทยจะต้องสร้างภูมิคุ้มกันให้เกิดความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจจากเงื่อนไขภายในเป็นหลัก ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ อันได้แก่ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม เมื่อเงื่อนไขภายในมีความเข้มแข็งก็จะทำให้ประเทศไทยเกิดภูมิคุ้มกันที่ปลอดภัยจากผลกระทบจากเงื่อนไขภายนอกอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางสากล วิกฤตเศรษฐกิจ การเมืองโลก ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ และทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกวัน

ดังนั้น ในการจะพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งเป็นเงื่อนไขภายในให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) โดยยึดแนวพระราชดำริและนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกภาคส่วนจะต้องร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด โดยไม่ลืมที่จะหันมามองเศรษฐกิจส่วนย่อยของประเทศซึ่งก็คือ เศรษฐกิจในระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด และชุมชน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจจากหญ้าอย่างแท้จริง เพราะการที่เศรษฐกิจในระดับมหภาคจะเติบโตได้อย่างมีศักยภาพก็ด้วยความแข็งแกร่งของเศรษฐกิจภูมินาคนั้นเอง

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจภูมิภาค จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคขึ้น เมื่อปี 2547 ประกอบด้วย ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการกำหนดทิศทางการดำเนินงานด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคของไทย แต่ด้วยในปัจจุบันสถานการณ์ในด้านต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วส่งผลต่อการพัฒนาทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการทบทวนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาค จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด 19 กลุ่ม ทั่วประเทศ เพื่อผลักดันสู่การเป็นกลุ่มจังหวัดที่แข็งแกร่งตามศักยภาพของแต่ละพื้นที่ให้ภาคอุตสาหกรรมเกิดการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีการเชื่อมโยงระบบเศรษฐกิจจากระดับภูมิภาคสู่ระดับประเทศและเชื่อมโยงไปสู่ระดับโลก และเพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคบรรลุผลตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ที่วางไว้อย่างเป็นรูปธรรม สนับสนุนและสอดคล้องกับแผนปฏิรูปราชการของกระทรวงอุตสาหกรรม ตอบสนองต่อเป้าหมาย ตัวชี้วัดของกระทรวงอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยุทธศาสตร์ดังกล่าวจะเป็นตัวขับเคลื่อนและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทยอย่างครบวงจร เสริมสร้างความเข้มแข็งและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Competitiveness) ของอุตสาหกรรมไทยในเวทีการค้าโลก

บูรณาการความคิด... ทำให้ได้ ไปให้ถึง

ในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์และแผนการพัฒนาต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยสาระสำคัญของยุทธศาสตร์จะเป็นการกำหนดวิสัยทัศน์ บทบาทและตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Position) การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในแต่ละพื้นที่ซึ่งจะเป็นกรอบชี้นำการพัฒนาประเทศอย่างบูรณาการที่เชื่อมโยงการพัฒนาประเทศในระดับต่างๆ ภายในประเทศทั้งในระดับจังหวัด (Localization) ระดับกลุ่มจังหวัด ระดับภาค (Regionalization) และระดับประเทศ รวมทั้งบูรณาการกลยุทธ์ต่างๆ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมภายใต้แผนและยุทธศาสตร์ต่างๆ ได้แก่ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (พ.ศ. 2550-2554) ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการลงทุน (พ.ศ. 2548-2551) และยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด เป็นต้น ซึ่งในการจัดทำยุทธศาสตร์ดังกล่าวมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมเป็นหัวใจหลัก โดยได้มีการจัดสัมมนาเพื่อรับทราบข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของหน่วยงานหลักทั้งจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค รวม 4 ครั้ง ณ จังหวัดเชียงราย สงขลา ขอนแก่น และอยุธยา โดยหน่วยงานหลักส่วน

ภูมิภาคประกอบด้วย สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สภาอุตสาหกรรมจังหวัด หอการค้าจังหวัด ศูนย์ส่งเสริมการลงทุนภาคธนาคารแห่งประเทศไทยภาค สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติภาค และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้ประกอบการในพื้นที่นั้นๆ ด้วย

ประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์ดังกล่าวจะมุ่งเน้นใน 5 ประเด็นหลัก คือ 1) การเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อขยายฐานเศรษฐกิจให้มีความเข้มแข็งและมั่นคง 2) การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย 3) การเพิ่มศักยภาพของวิสาหกิจชุมชน 4) การเพิ่มการประกอบการ และ 5) การสร้างความสมดุลของการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการจัดทำยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยมีการกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการของพื้นที่ที่สรุปประเด็นสำคัญยกตัวอย่างแยกตามกลุ่มจังหวัดรายภาค ดังนี้

● ภาคเหนือตอนบน (เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน)

วิสัยทัศน์ เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรม การค้า การลงทุนเชื่อมโยงกับ GMS & BIMSTEC

อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร (ผัก ผลไม้) อุตสาหกรรมแฟชั่น (สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อัญมณีและเครื่องประดับ เครื่องหนัง) อุตสาหกรรมเซรามิก อุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรม ICT อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยาและเครื่องสำอางจากสมุนไพร OTOP

● ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)

วิสัยทัศน์ เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตรายยนต์และชิ้นส่วน / ผ้าไหมและสิ่งทอ

อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร (ข้าวหอมมะลิ แป้งมันสำปะหลัง ยางพารา) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ผ้าไหม อุตสาหกรรมพลาสติก อุตสาหกรรมเอทานอล ผลิตภัณฑ์จากเกลือหิน แร่โปแตช OTOP

● ภาคกลางตอนบน กลุ่มที่ 1 (นนทบุรี ออยุธยา ปทุมธานี อ่างทอง)

วิสัยทัศน์ เป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีองค์ความรู้เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ อุตสาหกรรมต่อเนื่องการเกษตร และอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกที่เชื่อมโยงสู่นานาชาติ

อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร (ผัก ผลไม้) อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมเคมี อุตสาหกรรมพลาสติก อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ (สปา) OTOP

● ภาคใต้ตอนล่าง กลุ่มที่ 1 (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส)

วิสัยทัศน์ เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล และศูนย์กลางแฟชั่นเครื่องแต่งกายมุสลิมเชื่อมโยงกับภูมิภาคและตลาดโลก

อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารฮาลาล อุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน อุตสาหกรรมแปรรูปประมง อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายมุสลิม OTOP

ในส่วนในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย แม้จะยังคงมีปัญหาระเบิด การก่อความไม่สงบและไฟใต้ยังคงคุกรุ่นอยู่ แต่ด้วยความที่มีชาวมุสลิมอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากและมีศักยภาพในการผลิตอาหารฮาลาล อีกทั้งยังมีวัตถุดิบอาหารทะเลและผักผลไม้ ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถพัฒนาเป็นฐานการผลิตอาหารฮาลาลที่สำคัญได้ การจัดทำยุทธศาสตร์ดังกล่าวจึงมุ่งเน้นให้กลุ่มจังหวัดนี้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล และศูนย์กลางแฟชั่นเครื่องแต่งกายมุสลิมเชื่อมโยงกับภูมิภาคและตลาดโลก เพื่อสร้างรายได้และการมีงานทำให้แก่ประชาชนในภาคใต้ต่อไป

พลักดันยุทธศาสตร์...สู่เส้นทางปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดจะเป็นประโยชน์ต่อการขึ้นนำการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคในเชิงรุกที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ในระดับต่างๆ อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภูมิภาคและประเทศสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในแต่ละภูมิภาคและสอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศให้เกิดความมั่นคง ยั่งยืนตามแนวทางพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง” และนโยบายของรัฐบาล “เศรษฐกิจรากหญ้า”

สำหรับแผนการปฏิบัติงานในปี 2550 เพื่อให้ยุทธศาสตร์ดังกล่าวมีผลในทางปฏิบัติ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) จะร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องผลักดันยุทธศาสตร์ฯ ไปสู่การปฏิบัติ โดยทำหน้าที่เป็นวิทยากรให้การฝึกอบรม รวมทั้งการให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด แต่ละกลุ่มจังหวัดทั่วประเทศ ในรูปของการจัดทำโครงการเพื่อเสนอของบประมาณในส่วนของยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด เพื่อให้ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดเกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

กฎระเบียบในสมุดปกขาวของสหภาพยุโรป (EU White Paper)

U nder the direction of the Commission, the White Paper sets out a series of measures to be taken by the Member States in order to achieve the objectives of the White Paper. The measures are divided into two main categories: measures to be taken by the Member States and measures to be taken by the Commission. The measures to be taken by the Member States are divided into two main categories: measures to be taken by the Member States and measures to be taken by the Commission. The measures to be taken by the Commission are divided into two main categories: measures to be taken by the Commission and measures to be taken by the Member States.

1. เปรียบว่าด้วยยานยนต์ที่หมดอายุ

(Directive on End-of-Life Vehicles : ELV)

บังคับใช้เมื่อปี 2545 มีวัตถุประสงค์เพื่อลดของเสียจากยานยนต์ โดยบังคับให้มีการบำบัดซากยานยนต์อย่างถูกวิธี และนำชิ้นส่วน/วัสดุกลับมาใช้ประโยชน์ให้ได้ตามสัดส่วนที่กำหนด และห้ามใช้สารโลหะหนัก 4 ชนิด ได้แก่ ตะกั่ว (Pb)ปรอท (Hg) แคดเมียม (Cd) และโครเมียมเฮกซะวาเลนต์ (Cr-VI) โดยใช้หลักการผู้ผลิตต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดการซากทั้งหมด

2. เปรียบว่าด้วยเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

(Directive on Waste Electrical and Electronic Equipment : WEEE)

บังคับใช้เมื่อปี 2548 มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดของเสียจากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยต้องมีการบำบัดซากผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าอย่างถูกวิธี และสามารถนำชิ้นส่วน/วัสดุกลับมาใช้ประโยชน์ให้ได้ตามสัดส่วนที่กำหนด

3. เปรียบว่าด้วยการจำกัดการใช้สารอันตรายในผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

(Directive on Restriction of the Use of Certain Hazardous Substances in Electrical and Electronic Equipment : RoHS)

โดยห้ามมีสารอันตราย 6 ประเภท ได้แก่ ตะกั่ว (Pb) ปรอท (Hg) แคดเมียม (Cd) โครเมียมเฮกซะวาเลนต์ (Cr-VI) โพลีโบรมิเนตเตดีโอบีฟีนีล (PBB) โพลีโบรมิเนตเตดีไดฟีนิลอีเทอร์ (PBDE) ปนเปื้อนอยู่ในผลิตภัณฑ์ที่จะวางจำหน่ายในตลาดเกินกว่าปริมาณที่กำหนดไว้ หลังจากวันที่ 1 กรกฎาคม 2549

4. เปรียบว่าด้วยกรอบข้อกำหนดการออกแบบเชิงนิเวศน์เศรษฐกิจสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ใช้พลังงาน

(Framework for the setting of ecodesign requirements for energy using products : EuP)

จะบังคับใช้ในปี 2550 เพื่อกำหนดกรอบผลิตภัณฑ์ที่จะวางจำหน่ายในสหภาพยุโรปให้เป็นผลิตภัณฑ์รักษ์สิ่งแวดล้อม มีการคำนึงถึงประสิทธิภาพการใช้พลังงานและมีการป้องกันปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตลอดช่วงวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ ตั้งแต่การได้มาซึ่งวัตถุดิบและพลังงาน การผลิตผลิตภัณฑ์ การขนส่ง การใช้งาน การบำรุงรักษา และการจัดการหลังหมดอายุการใช้งานว่ามีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไรบ้าง

5. เปรียบว่าด้วยการควบคุมเคมีภัณฑ์

REACH (Registration, Evaluation, Authorization and Restriction of Chemicals)

จะบังคับใช้ในปี 2550 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดระบบคุ้มครองความปลอดภัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากอันตรายของสารเคมี โดยกำหนดให้ผู้ผลิต/ผู้นำเข้าสารเคมีต้องยื่นจดทะเบียน หากเกิน 100 ตัน/ปี/ราย ต้องผ่านระบบการประเมิน ส่วนสารที่ก่อให้เกิดมะเร็งหรือมีผลต่อการกลายพันธุ์ ซึ่งจัดเป็น CMRs (Carcinogenic, Mutagenic of Toxic to Reproduction) รวมทั้งสารที่มีพิษตกค้างยาวนานจะต้องได้รับอนุญาตก่อนจึงจะผลิตหรือจำหน่ายได้

กฎระเบียบดังกล่าวมีข้อกำหนดสำคัญที่ทำให้ภาคอุตสาหกรรมต้องปรับตัว และพัฒนาผลิตภัณฑ์ตั้งแต่การออกแบบจนถึงการจัดการซากให้คำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เช่น การออกแบบสินค้าให้สามารถถอดแยกชิ้นส่วนให้ง่ายขึ้น ลดการใช้สารอันตรายในผลิตภัณฑ์ เพิ่มประสิทธิภาพการประหยัดพลังงาน เป็นต้น รวมถึงผู้ประกอบการต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น เช่น ค่าใช้จ่ายในการจัดเตรียมข้อมูล การวิเคราะห์และทดสอบหาสารอันตรายปนเปื้อนในผลิตภัณฑ์ ค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียน การทดลองค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมี เป็นต้น

โดยในขณะนี้กฎระเบียบ ELV / WEEE / RoHS เริ่มมีผลบังคับใช้แล้ว ส่วนระเบียบ REACH / EuP จะมีผลบังคับใช้ในปี 2550 อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีระเบียบยังไม่บังคับใช้ แต่เริ่มมีการนำข้อกำหนดบางส่วนมาบังคับใช้แล้ว นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายประเทศ เช่น ญี่ปุ่น จีน สหรัฐอเมริกา เป็นต้น ที่มีมาตรการทางด้านสิ่งแวดล้อมและออกกฎระเบียบ เช่นเดียวกับสหภาพยุโรปแล้ว ในส่วนของบริษัทต่างชาติ/บริษัทร่วมทุนได้มีการจัดเตรียมงบประมาณสำหรับใช้ในการเตรียมความพร้อมด้านการปรับกระบวนการผลิต การวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ และห้องปฏิบัติการทดสอบ ในขณะที่ SMEs ไทยไม่สามารถที่จะดำเนินการเช่นนั้นได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ย่อมส่งผลกระทบต่ออายุรอดของ SMEs ไทยอย่างมาก

มาตรการในการดำเนินงาน

กระทรวงอุตสาหกรรมได้ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะด้านการส่งออกที่จะลดลง อุตสาหกรรมภายในประเทศจะถูกทำลายตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) การนำเข้าวัตถุดิบ/ชิ้นส่วนจะเพิ่มขึ้น รวมถึงสินค้าของประเทศอื่นที่ไม่สามารถส่งออกไปสหภาพยุโรปจะทะลักเข้าประเทศมากขึ้น จึงได้ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจัดทำมาตรการเพิ่มขีดความสามารถอุตสาหกรรมไทยในการแข่งขันภายใต้กฎระเบียบของสหภาพยุโรป ประกอบด้วย 3 มาตรการหลักดังนี้

1. มาตรการสร้างความตระหนักและคลังข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม

มุ่งเน้นให้มีคลังข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงได้ และมีองค์ความรู้สำหรับการวิจัย/พัฒนาผลิตภัณฑ์ รวมถึงให้ผู้เกี่ยวข้องโดยเฉพาะ SMEs ได้รับรู้และตระหนักถึงการปรับตัวให้ได้ตามกฎระเบียบ และกระตุ้นให้สังคมไทยสนใจเลือกซื้อสินค้ารักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น

2. มาตรการพัฒนาผู้ประกอบการและห้องปฏิบัติการทดสอบ

มุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการสามารถปรับปรุงกระบวนการการผลิตผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับกฎระเบียบของสหภาพยุโรป รวมถึงการเพิ่มศักยภาพห้องปฏิบัติการทดสอบของไทยให้สามารถทดสอบและวิเคราะห์สารต่างๆ ตามข้อกำหนดและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล รวมถึงมีจำนวนห้องปฏิบัติการทดสอบที่เพียงพอที่จะมารองรับกับปริมาณสินค้าที่จะส่งออกได้

3. มาตรการพัฒนากฎระเบียบ/มาตรฐานและระบบการจัดการซาก

มุ่งเน้นให้ประเทศไทยมีกฎระเบียบ/มาตรฐานทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ ที่จะปกป้องอุตสาหกรรมและสิ่งแวดล้อมของไทย รวมถึงยกระดับการจัดการซากของไทยให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบครบวงจร

โดยคาดว่าจากการดำเนินการตามมาตรการดังกล่าวจะทำให้อุตสาหกรรมไทยสามารถรักษาส่วนแบ่งตลาดในสหภาพยุโรป ซึ่งมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า 5 แสนล้านบาทไว้ได้ และเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs ไทยในการปรับตัวและให้สามารถอยู่ในห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ได้ ซึ่งจะส่งผลต่อการรักษาอัตราการจ้างงานไม่น้อยกว่า 2 ล้านคน รวมถึงการพัฒนาห้องปฏิบัติการทดสอบของภาครัฐให้สามารถตรวจสอบได้ตามกฎระเบียบ และเป็นที่ยอมรับของสหภาพยุโรป ซึ่งจะประหยัดเวลาและเงินตราต่างประเทศที่จะต้องสูญเสียในการส่งสินค้าและขึ้นส่งไปทดสอบยังห้องปฏิบัติการทดสอบในต่างประเทศ

สำนักงานยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมรายสาขา 1 (สอ.1)

อุตสาหกรรมการต่อเรือและซ่อมเรือไทย : ที่ไม่ควรมองข้ามความสำคัญ

ความสำคัญของอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือ เป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานของธุรกิจพาณิชย์นาวี และช่วยสร้างงานทั้งในส่วนของผู้เรือและอุตสาหกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก เช่น งานโครงสร้าง งานโลหะ แท่นขุดเจาะ และสำรวจน้ำมัน อุตสาหกรรมเหล็กและสี เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเป็นอุตสาหกรรมสนับสนุนด้านความมั่นคงของประเทศ

ที่สำคัญเศรษฐกิจของประเทศไทยต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศเป็นหลัก และจากนโยบายการเปิดเขตการค้าเสรี มีการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศต่างๆ ทำให้ไทยมีปริมาณการค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยมูลค่าการค้าขยายตัวจาก 121,509 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2540 เพิ่มขึ้นเป็น 256,574 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2549 ซึ่งประมาณร้อยละ 95 ของปริมาณสินค้าได้มีการขนส่งทางทะเล ดังนั้นจะเห็นว่าอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือจึงเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อกระบวนการขนส่งสินค้า โดยเฉพาะการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพราะการขนส่งทางทะเลมีต้นทุนการขนส่งต่อหน่วยต่ำกว่าการขนส่งรูปแบบอื่น ซึ่งการขนส่งทางน้ำมีต้นทุนการขนส่งเพียง 0.24 บาท/ตัน/กิโลเมตร สามารถประหยัดค่าขนส่งได้มากกว่าทางบกถึง 4 เท่า ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ภาครัฐควรให้การสนับสนุนกิจการเดินเรือขนส่งภายในประเทศ และกิจการค้าระหว่างประเทศให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สถานการณ์ของอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือในปัจจุบัน

ปัจจุบันมีผู้เรือที่จดทะเบียนไว้ทั้งสิ้นประมาณ 200 ราย ส่วนใหญ่เป็นผู้เรือขนาดเล็ก โดยกิจการผู้เรือที่มีศักยภาพในการต่อและซ่อมเรือขนาดใหญ่ มีประมาณ 20 คู่ แบ่งเป็นผู้เรือขนาดใหญ่มีกำลังการผลิตตั้งแต่ 5,000-180,000 เดลเวทตัน จำนวน 8 คู่ และผู้เรือขนาดกลาง จำนวน 13 คู่ มีกำลังการผลิตได้ถึง 4,000 เดลเวทตัน

ในปี 2548 มีรายได้จากการต่อเรือรวม 851 ล้านบาท และรายได้จากการซ่อมเรือรวม 2,310 ล้านบาท ส่วนในปี 2549 รายได้จากการต่อเรือประมาณ 3,000 ล้านบาท และรายได้จากการซ่อมเรือประมาณ 2,500 ล้านบาท

แนวทางที่จะช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือไทยให้มีความเข้มแข็ง

จากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 มอบหมายให้กระทรวงอุตสาหกรรม ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐและเอกชน ให้การส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมต่อเรือให้มีศักยภาพและแข่งขันได้ ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้จัดทำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือ 3 ด้าน ได้แก่ 1. ส่งเสริม สนับสนุนกิจการอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือ 2. การแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบ 3. การบริหารและการจัดการ

กระทรวงอุตสาหกรรม มีแผนที่จะผลักดันอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือของไทยให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้จัดสรรงบประมาณในปี 2549 ดำเนินโครงการผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือแบบครบวงจร เพื่อกำหนดกรอบนโยบายในการผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือแบบครบวงจรให้สอดคล้องกับโอกาสทางการค้า ตลอดจนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งกำหนดแผนและมาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือจากผลการศึกษาโครงการได้แบ่งแผนการพัฒนาใน 3 ระยะ ได้แก่ ระยะแรก (ภายใน 5 ปี) ระยะที่สอง (ภายใน 10 ปี) และระยะสาม (ภายใน 15 ปี) ซึ่งในแต่ละช่วงระยะเวลา ได้กำหนดวิสัยทัศน์ นโยบาย เป้าหมาย รวมทั้งมาตรการต่างๆ ที่จะผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

ฯพณฯ เรกา

“มุ่งเน้นสร้างอุปสงค์ภายในประเทศ”

พัฒนาพื้นฐานอุตสาหกรรมต่อเรือและอุตสาหกรรมต่อเรือให้มีความเข้มแข็ง สามารถตอบสนองอุปสงค์ความต้องการใช้เรือภายในประเทศได้ ทั้งเรือพาณิชย์ และเรือเฉพาะทาง เป็นต้น รวมทั้งกระตุ้นตลาดภายในประเทศมากขึ้น สร้างเครือข่ายการรวมกลุ่ม และพัฒนาระบบฐานข้อมูลอุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับภาวะการตลาดอย่างต่อเนื่อง

ฯพณฯ กัสลอง

“ให้เป็นผู้นำเรือเฉพาะทาง”

ขยายตลาดเพื่อการส่งออก ส่งเสริมให้เกิดการใช้วัตถุดิบในประเทศ สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาคการศึกษาและภาคอุตสาหกรรม ในการสร้างบุคลากร พัฒนานิคมอุตสาหกรรมและสร้างมาตรฐานการผลิต

ฯพณฯ กัสลาม

“ให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก”

พัฒนางานวิจัยและการออกแบบผลิตภัณฑ์ และพัฒนาหน่วยงานรับรองมาตรฐานในประเทศ

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาจะเกิดผลอย่างชัดเจนและรวดเร็ว ทุกฝ่ายไม่ว่าภาครัฐ ภาคเอกชน ต้องร่วมมือที่จะแก้ไขและปรับปรุงจุดอ่อนที่เรามี เพื่อให้อุตสาหกรรมต่อเรือและซ่อมเรือไทยมีศักยภาพและแข่งขันกับประเทศในภูมิภาคได้

โครงการจัดทำแนวทาง การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร

อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร (Agricultural Machinery) เป็นหนึ่งในสาขาอุตสาหกรรมที่กระทรวงอุตสาหกรรมเน้นและให้ความสำคัญเนื่องจากเครื่องจักรกลการเกษตรเป็นปัจจัยการผลิตที่มีความสำคัญต่อภาคเกษตรกรรม ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่สำคัญและเป็นรายได้หลักของประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นอุตสาหกรรมที่จัดอยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Creation Industry) และอุตสาหกรรมสนับสนุน (Supporting Industry)

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ดำเนินโครงการจัดทำแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร โดยสาระสำคัญของโครงการ คือ การจัดทำแผนยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรระหว่างปี พ.ศ. 2550-2555 เพื่อกำหนดแผนและมาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร พร้อมตัวชี้วัดความสำเร็จให้มีทิศทางการสนับสนุนการผลิตของภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรมของประเทศไทย และกำหนดประเภทเครื่องจักรกลการเกษตรที่มีศักยภาพด้านการผลิตและความต้องการในเชิงพาณิชย์ เพื่อยกระดับความสามารถด้านการผลิตเครื่องจักรกลการเกษตรและพัฒนาให้เกิดผลอย่างแท้จริง

การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรให้สามารถสนับสนุนการผลิตของภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรม ให้มีศักยภาพด้านการผลิตและส่งออกตามแผนยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร ได้กำหนดวิสัยทัศน์

เพื่อให้ “ประเทศไทยเป็นผู้นำการใช้การผลิต และการตลาดอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรในภูมิภาคอาเซียน” โดยมีพันธกิจ พัฒนาปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจให้เอื้อต่อการขยายตัวของผู้ผลิตเครื่องจักรกลการเกษตรไทย เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ผลิตเครื่องจักรกลการเกษตร ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาการผลิตเครื่องจักรกลการเกษตร และพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการขยายตัวของผู้ผลิต โดยสร้างบทบาทขององค์กรที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อให้สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรที่ชัดเจนครอบคลุมในทุกด้านของการพัฒนา ซึ่งมียุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ขยายฐานผู้ใช้เครื่องจักรกลการเกษตร

เพื่อสร้างการรับรู้ เพิ่มปริมาณการใช้ และขยายตลาดเพื่อการส่งออก

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาปัจจัยแวดล้อมทางการผลิต

เพื่อส่งเสริมการใช้วัตถุดิบ สร้างเครือข่ายวิสาหกิจเพื่อการผลิตชิ้นส่วน และพัฒนาระบบฐานข้อมูลอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต

เพื่อปรับปรุงผลิตภาพและสร้างระบบการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา

เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องจักรกลการเกษตรให้มีประสิทธิภาพการผลิตและ การใช้พลังงานที่คุ้มค่า

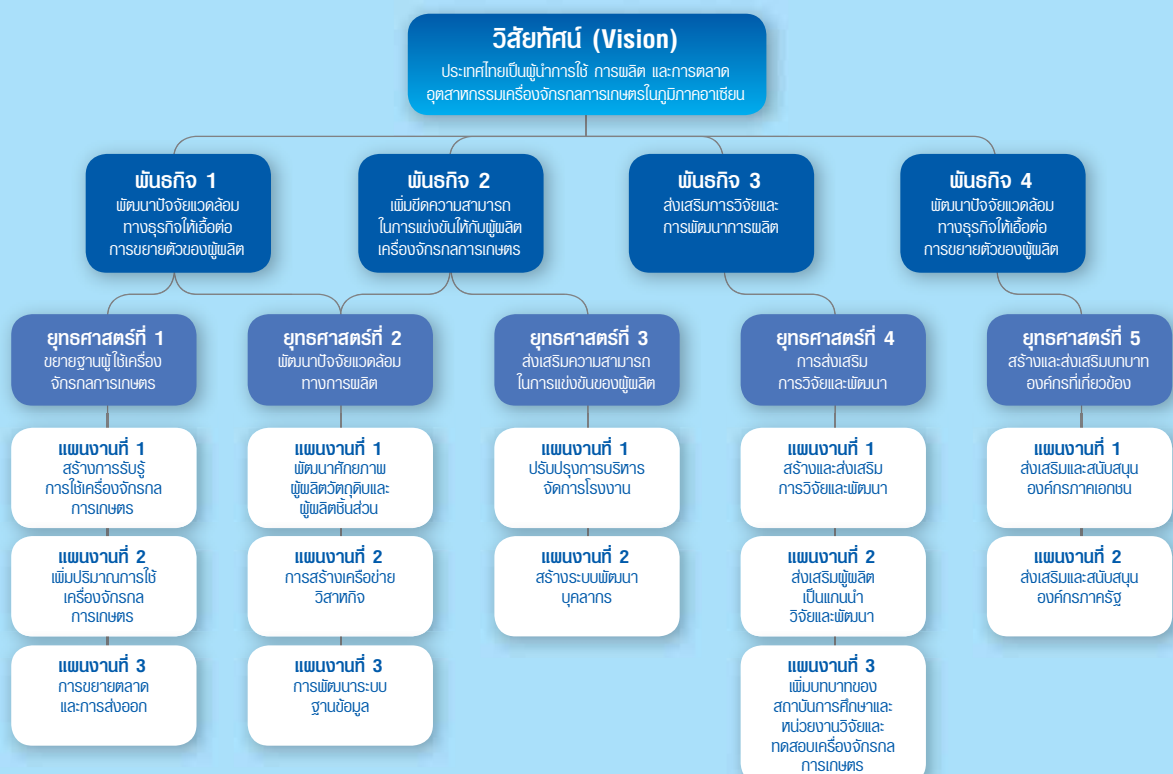
ยุทธศาสตร์ที่ 5 สร้างและส่งเสริมบทบาทองค์กรที่เกี่ยวข้อง

เพื่อผลักดันนโยบายและทิศทางการดำเนินงานให้สอดคล้องและได้ประโยชน์ร่วมกัน ตลอดจนแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรค เช่น มาตรฐานผลิตภัณฑ์ โครงสร้างภาษี ฯลฯ

ในส่วนของเครื่องจักรกลการเกษตร เป้าหมายที่มีศักยภาพการผลิตและความต้องการในเชิงพาณิชย์ มีเป้าหมายเพื่อที่จะพัฒนาและสนับสนุนการผลิตของผู้ประกอบการให้มีศักยภาพด้านการผลิต ลดการนำเข้าจากต่างประเทศ สนับสนุนให้เกิดการผลิตเพื่อการส่งออกสู่ตลาดในระดับภูมิภาค และเป็นเครื่องจักรกลการเกษตรที่มีประสิทธิภาพการใช้พลังงานที่คุ้มค่า ประกอบด้วย 8 ประเภท ได้แก่ รถไถเดินตาม รถแทรกเตอร์เล็ก รถแทรกเตอร์ใหญ่ เครื่องปลูก เครื่องพ่น เครื่องกำจัดวัชพืช ท่อพญานาค และเครื่องเก็บเกี่ยว เป็นต้น

เครื่องจักรกลการเกษตรเป้าหมายแต่ละประเภทจะมีส่วนส่งเสริมและสนับสนุนยุทธศาสตร์การผลิตพืชรายชนิดของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และสับปะรด เนื่องจากเครื่องจักรกลการเกษตรเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะผลักดันให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภาพ (Productivity) ของภาคเกษตรกรรม อันนำไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนต่อไป

แผนภาพ แสดงสาระสำคัญของแผนยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร

การศึกษาและพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ (Compounding Industry) ในประเทศไทย

หากพูดถึงอุตสาหกรรมพลาสติกคอมพาวนด์ อาจกล่าวได้ว่ายังได้รับความสนใจหรือเป็นที่รู้จักก็แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมพลาสติกคอมพาวนด์อย่างแท้จริงเท่านั้น ดังเห็นได้จากการที่ประเทศไทยยังไม่มีแม้กระทั่งการพูดถึงแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกคอมพาวนด์อย่างจริงจัง ทั้งที่อุตสาหกรรมนี้มีบทบาทสำคัญอย่างมากในการพัฒนาอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและพลาสติก โดยเฉพาะบทบาทในการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมทั้งปิโตรเคมีและพลาสติก ที่จะนำไปสู่ความแข็งแกร่งของอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เป็นเป้าหมายการพัฒนา เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ วัสดุก่อสร้าง และบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น

ดังนั้น การศึกษาเรื่องสถานการณ์และแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ จะช่วยให้เราเห็นภาพรวมของคลัสเตอร์ปิโตรเคมี-แปรรูปพลาสติกได้ครบถ้วนขึ้น รวมถึงสามารถวางแผนแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์ให้สอดคล้องไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและแปรรูปพลาสติก การพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพาวนด์จะช่วยสนับสนุนความแข็งแกร่งของการพัฒนาอุตสาหกรรมปิโตรเคมี และการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปพลาสติกที่ต้องตอบสนองต่อการผลิตสินค้าที่มีความซับซ้อน (Sophisticated Demand) และมีคุณสมบัติเฉพาะมากขึ้น ตามอุตสาหกรรมผู้ใช้อย่างกว้างขวาง หากไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมพลาสติกคอมพาวนด์ ก็จะทำให้เกิดช่องว่างความถนัดของการพัฒนาได้

อันอาจเป็นอุปสรรคต่อความยั่งยืนของความสามารถในการแข่งขันของคลัสเตอร์ปิโตรเคมี-แปรรูปพลาสติกและอุตสาหกรรมต่อเนื่องของไทย นับเป็นการปล่อยโอกาสในการสร้างความสามารถในการแข่งขันให้กับคลัสเตอร์ปิโตรเคมี-แปรรูปพลาสติกไปอย่างน่าเสียดายมาก

จากการวิเคราะห์พื้นฐานลักษณะและปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการที่จะประสบความสำเร็จ (Success Factors) ของธุรกิจคอมพาวนด์ จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจคอมพาวนด์ สรุปรวมได้ 4 กลุ่มปัจจัยหลักคือ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี ปัจจัยด้านตลาด ปัจจัยด้านบุคลากร และปัจจัยด้านบทบาทของภาครัฐ

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมคอมพาวนด์

ที่มา: PTIT, 2006

ภาพรวมของอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย และแนวโน้มในอนาคต

	2548	2554
• การผลิต (Production) : ต้น	575,000	894,900
- ตลาดในประเทศ (Domestic Market)	409,000	626,400
- ส่งออก (Export Market)	166,000	268,500
• อัตราการเติบโตเฉลี่ยของความต้องการในประเทศ (Avg. Ann. Domestic Demand Growth)	6.9%	7.4%
• รายได้ (Total Revenue) : ล้านบาท/ปี	54,000	82,100
- รายได้จากตลาดในประเทศ (Domestic Market)	33,900	53,000
- รายได้จากการส่งออก (Export Generation)	20,100	29,100

ที่มา: PTIT 2006, Industry Survey 2006

หมายเหตุ 1. มูลค่าของพลาสติกคอมพิวเตอร์ประมาณจากราคาของพลาสติกบริสุทธิ์ โดยพลาสติกคอมพิวเตอร์เกรดธรรมดามีราคาเฉลี่ยประมาณ 1.0-1.2 เท่าของพลาสติกบริสุทธิ์ และพลาสติกคอมพิวเตอร์เกรดพิเศษราคาเฉลี่ยประมาณ 1.2-1.8 เท่าของราคาพลาสติกบริสุทธิ์

2. การประมาณการส่งออก ใช้สมมติฐานคงสัดส่วนการส่งออกในปี พ.ศ. 2548 คือ มีการส่งออกประมาณ 30% ของการผลิตในปีนั้น

แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ของประเทศไทย

1. สร้างความร่วมมือระหว่างอุตสาหกรรมในคลัสเตอร์

1.1 สนับสนุนความร่วมมือของอุตสาหกรรมต่างๆ ในคลัสเตอร์ ทั้งอุตสาหกรรมปิโตรเคมี คอมพิวเตอร์ แม่พิมพ์ แปรรูปพลาสติก รวมถึงอุตสาหกรรมปลายทาง เพื่อให้การพัฒนาของอุตสาหกรรมต่างๆ ในคลัสเตอร์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

1.2 พัฒนาทั้ง Demand Pull หรือ Supply Push กล่าวคือการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในคลัสเตอร์สามารถทำได้ทั้งจากการพัฒนาพลาสติกคอมพิวเตอร์ ความต้องการของลูกค้า และจากการพัฒนาของผู้ผลิตพลาสติกคอมพิวเตอร์เอง จากแต่เดิมที่การพัฒนาส่วนใหญ่มาจาก Demand Pull เป็นหลัก

2. เทคโนโลยี

2.1 พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ - ต้องเน้นการตอบสนองต่อความต้องการของตลาดให้ทัน

2.2 สนับสนุนให้มีการออกแบบผลิตภัณฑ์ในประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์พลาสติก

2.3 ดึงดูดบริษัทต่างชาติที่มีเทคโนโลยีการทำคอมพิวเตอร์ และมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มลูกค้าเป้าหมายหลักให้มาลงทุนหรือร่วมทุนกับนักลงทุนในประเทศ

2.4 ภาครัฐควรสร้างแรงจูงใจให้มีการใช้ปัจจัยการผลิตในประเทศมากขึ้น

2.5 พัฒนางานวิจัยและพัฒนา (R&D) ในประเทศ โดย:

2.5.1 หน่วยงานการศึกษาควรเน้นงานวิจัยในเชิงพาณิชย์มากขึ้น

2.5.2 สร้างระบบที่ทำให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานการศึกษาวิจัย และภาคอุตสาหกรรม

2.5.3 ภาครัฐควรสร้างระบบที่เอื้อให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดึงดูดให้บริษัทต่างชาติที่มีเทคโนโลยีมาสร้างศูนย์วิจัยและพัฒนาในเมืองไทย

2.5.4 ผู้ประกอบการในเมืองไทยควรสร้างทัศนคติด้านการวิจัยและพัฒนาที่เหมาะสม - เข้าใจว่าการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเริ่มต้นทุน ไม่ได้สามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้ในระยะเวลานั้นๆ

2.6 พัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนางานด้านการวิจัยและพัฒนา

2.6.1 สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างภาคการศึกษาและภาคอุตสาหกรรม - เพื่อให้แนวทางการศึกษา และการค้นคว้าวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และปลูกฝังแนวคิดในการสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ให้กับบุคลากร

3. การตลาด

3.1 ควรใช้กลยุทธ์ด้านตลาดเป็นตัวนำ และเสริมด้วยการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ - ต้องเน้นการตอบสนองต่อความต้องการของตลาดให้ทัน

3.2 สร้างระบบข้อมูลแนวโน้มตลาด - ช่วยทำให้การวางแผน นโยบาย เป็นไปอย่างสอดคล้องกับภาวะตลาดอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ในกรณีของผู้ผลิตรายเล็กประสบปัญหาพัฒนาตัวเองได้ยาก เนื่องจากการผลิตเป็นไปตามความต้องการของลูกค้า ซึ่งสั่งมาเป็นเพียงลอตๆ ไป ไม่เกิดองค์ความรู้ เป็นผู้ตามของตลาด และหมิ่นเหม่ต่อการเสียตลาดให้กับผู้อื่นได้ง่าย

3.2.1 ระบบข้อมูลนี้ควรรวมไปถึงการเป็นศูนย์กลางของข้อมูลด้านทิศทางและนโยบาย กฎระเบียบของต่างประเทศ ประกอบด้วย นโยบายด้านการค้าของต่างประเทศ, การกีดกันทางการค้าทั้งด้านภาษีและไม่ใช่อภาษี, การเจรจาทางการค้าต่างๆ, นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมต่างๆ และ ฯลฯ

4. ระบบการตรวจสอบและการรับรองมาตรฐาน

4.1 พัฒนาระบบงานรับรองมาตรฐานในเมืองไทย เพื่อรองรับตลาดที่กำลังเติบโตไปสู่สินค้าที่มีมูลค่าสูงขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันยังต้องมีการส่งสินค้าบางชนิดไปรับรองมาตรฐานยังต่างประเทศ ซึ่งหากสามารถรับรองในประเทศได้ จะช่วยลดค่าใช้จ่าย และเพิ่มความสะดวกรวดเร็วให้กับภาคเอกชนได้เป็นอย่างมาก

4.2 เพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพในการทดสอบและรับรองของภาครัฐ เพื่อให้ทันกับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งในปัจจุบันยังมีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลาในการตรวจสอบ

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (สส.2)

การเปรียบเทียบขีดความสามารถในการแข่งขัน ของกลุ่มอุตสาหกรรมมูลค่าการส่งออกสูง (Competitive Benchmarking)

ปัจจุบันภาคอุตสาหกรรมของไทยเริ่มประสบกับปัญหาการแข่งขันและสูญเสียตลาดบางส่วน เนื่องจากระบบเศรษฐกิจการค้าเสรีมีการแข่งขันรุนแรงมากขึ้น ทำให้องค์กรต่าง ๆ มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์เพื่อบริหารจัดการองค์กรให้มีประสิทธิภาพ และมีความสามารถในการแข่งขันได้ในระดับโลก ซึ่ง Benchmarking ก็เป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะใช้ในการพิจารณาเพื่อการปรับปรุงองค์กรที่ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน เพราะ Benchmarking เป็นกระบวนการวัดและเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์ บริการ และวิถีปฏิบัติ กับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาปรับปรุงองค์กรของตนเอง ซึ่งการเรียนรู้จากผู้ที่เก่งกว่าจะทำให้เกิดการพัฒนาในระยะเวลาอันสั้น เพราะเป็นการเรียนรู้วิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดจากภายนอกองค์กร

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในฐานะหน่วยงานเสนอแนะนโยบาย มีบทบาทหน้าที่ในการเสริมสร้างระบบชั้นนำเตือนภัย และเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรมได้ร่วมกับสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ดำเนินโครงการพัฒนาฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Benchmarking) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างฐานข้อมูลเชิงเปรียบเทียบสำหรับอุตสาหกรรมของไทย ซึ่งหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนจะสามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการพัฒนาประสิทธิภาพ และความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมไทยในอนาคต โดยได้พัฒนาต่อยอดจากโครงการ ที่ได้ดำเนินการไปแล้วในช่วงปี พ.ศ. 2544 - 2547 ในครั้งนี้ได้คัดเลือกกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่า

การส่งออกสูง จำนวน 4 สาขา มาดำเนินโครงการ ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน อุตสาหกรรมสิ่งทอ และอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป โดยมีผู้ประกอบการเข้าร่วมโครงการ 65 ราย

ในการดำเนินโครงการฯ ในครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจาก American Productivity and Quality Center (APQC) ในการนำกรอบแนวคิด (Process Classification Framework ; PCF) ซึ่งมีความเป็นสากล และได้มีการจัดเก็บข้อมูลจากองค์กรชั้นนำทั่วโลก มาประยุกต์และพัฒนา เพื่อสร้างฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบสำหรับกรอบแนวคิด PCF พัฒนามาจากแนวคิดของการเปรียบเทียบนอกกรอบ โดยเชื่อว่าศักยภาพของการทำ Benchmarking จะสูงที่สุดต้อง

เปรียบเทียบกับธุรกิจที่แตกต่างกัน ดังนั้น PCF จึงเป็นแบบจำลองที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้องค์กรสามารถประเมินกระบวนการของตนเทียบกับธุรกิจประเภทต่างๆ ได้ โดยในครั้งนี้ได้เลือกกระบวนการทางธุรกิจ 4 กระบวนการ ซึ่งแต่ละกระบวนการสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ มีการผสมผสานทั้งประเด็นในด้านเทคนิคและการบริหารจัดการ และมีความเป็นไปได้ที่จะรวบรวมข้อมูลดังกล่าวเพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของผู้ประกอบการไทย โดยกระบวนการดังกล่าวประกอบไปด้วย กระบวนการจัดซื้อ กระบวนการ Logistics กระบวนการบริหารทรัพยากรบุคคล และกระบวนการการบริหารต้นทุนและการทำกำไร

พลของการวิเคราะห์กระบวนการทั้ง 4 ดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ดังนี้

1. กระบวนการจัดซื้อ

ในภาพรวมอุตสาหกรรมยางมีการใช้ทรัพยากรบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างอุตสาหกรรมไทยทั้ง 4 อุตสาหกรรม กับฐานข้อมูล OSBC (Open Standards Benchmarking Collaborative) แล้วอุตสาหกรรมของไทยใช้ทรัพยากรบุคคลในการปฏิบัติงานสูงมาก เนื่องจากกระบวนการจัดซื้อในอุตสาหกรรมไทยยังคงใช้แรงงานเป็นหลักและยังมีการนำระบบอัตโนมัติมาใช้ไม่มากนัก

2. กระบวนการ Logistics

ในภาพรวมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางสามารถตอบสนองคำสั่งซื้อของลูกค้าได้ดีที่สุด ขณะที่อุตสาหกรรมอาหารมีผลิตภาพแรงงานสูงที่สุด ส่วนอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ต้นทุนในกระบวนการ Logistics ต่ำที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบกับฐานข้อมูล OSBC แล้ว อุตสาหกรรมของไทยมีประสิทธิภาพของกระบวนการส่วนใหญ่ใกล้เคียงกับต่างประเทศ โดยยังมีผลิตภาพแรงงานต่ำกว่า แต่ใช้ต้นทุนในกระบวนการ Logistics สูงกว่าระดับมาตรฐานของ OSBC

3. กระบวนการบริหารทรัพยากรบุคคล

ในภาพรวม เมื่อเปรียบเทียบกับฐานข้อมูล OSBC แล้ว อุตสาหกรรมไทยยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการบริหารทรัพยากรบุคคลมากนัก ทั้งนี้พิจารณาได้จากค่าใช้จ่ายในการพัฒนาบุคลากรต่อคนต่อปีต่ำ และมีอัตราการลาออกของพนักงานสูงมาก

4. กระบวนการการบริหารต้นทุนและการทำกำไร

อุตสาหกรรมไทยจะให้ความสำคัญต่อกระบวนการจัดทำบัญชี และการควบคุมมากกว่ากระบวนการวางแผนและการจัดทำงบประมาณ ซึ่งเปรียบเทียบกับฐานข้อมูล OSBC แล้ว อุตสาหกรรมไทยจะมีค่าใช้จ่ายในการบริหารต้นทุนและการทำกำไรสูงเกือบทุกด้าน ยกเว้นค่าใช้จ่ายด้านระบบ เพราะไม่ได้มีการลงทุนด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมากนัก

จากการศึกษาในโครงการนี้พบว่า การจัดเก็บรวบรวมข้อมูลยังมีข้อจำกัดอยู่มาก เนื่องจากโครงสร้างการประกอบธุรกิจในอดีต เราไม่ได้ให้ความสำคัญกับการรวบรวมข้อมูลในทุกกระบวนการอย่างครบถ้วน การศึกษาในครั้งนี้จึงเหมือนจุดเริ่มต้นที่จะทำให้ผู้ประกอบการเห็นความสำคัญของการเก็บรวบรวมข้อมูลตามมาตรฐานสากล ที่จะสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือหนึ่ง เพื่อชี้แนะแนวทางการดำเนินกิจการของตนเองให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ทั้งนี้ผู้ที่สนใจรายงานการศึกษาดังกล่าวสามารถติดตามรายละเอียด ซึ่งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้นำเผยแพร่ในรูปแบบเอกสารรายงาน บน Website ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (<http://www.oie.go.th>) ไว้ด้วยแล้ว

การแสวงหาผลประโยชน์จากข้อตกลงการเปิดเสรี (Free Trade Agreements : FTAs)

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมกับ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการแสวงหาผลประโยชน์จากข้อตกลงการเปิดเสรี (Free Trade Agreements : FTAs) โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาการใช้สิทธิประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรีที่ได้ลงนามไปแล้ว ได้แก่ ความตกลงการค้าเสรี ไทย-ออสเตรเลีย (TAFTA) ไทย-นิวซีแลนด์ ไทย-อินเดีย และอาเซียน-จีน (ACFTA) โดยเป็นการศึกษาทั้งในภาพรวมและรายสาขาอุตสาหกรรม ที่สำคัญ 2 สาขา คือ อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้ภาคอุตสาหกรรมของไทยสามารถใช้ประโยชน์จากข้อตกลงได้อย่างเต็มที่ โดยมีผลการศึกษารูปได้ดังนี้

ในภาพรวม สถานการณ์แข่งขันของภาคส่งออกไทยในตลาดออสเตรเลียมีแนวโน้มได้เปรียบประเทศคู่แข่งอื่นๆ ในขณะที่ตลาดญี่ปุ่นและจีน ภาคส่งออกไทยมีแนวโน้มเสียโอกาสให้กับประเทศคู่แข่ง ส่วนตลาดสหรัฐฯ ไทยอยู่ในสถานะถดถอย ทั้งนี้ภาคส่งออกไทยมีแนวโน้มแข่งขันสู้กับจีนไม่ได้ในทุกตลาด มีเพียงกลุ่มเครื่องหนังในตลาดญี่ปุ่น กลุ่มเคมีภัณฑ์ กลุ่มโลหะอื่นๆ ที่ไม่ใช่เหล็ก และกลุ่มเครื่องจักรและอุปกรณ์ในตลาดออสเตรเลียที่ไทยสามารถแข่งขันสู้กับจีนได้ ดังนั้น การทำความเข้าใจความตกลงการค้าเสรีน่าจะช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับภาคส่งออกไทยได้ เนื่องจากสินค้าไทยจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามความตกลง อย่างไรก็ตาม แด้มต่อดังกล่าวภายใต้แนวโน้มที่มีการเปิดเสรีทั่วโลกจากการทำความเข้าใจความตกลงการค้าเสรีอาจได้รับในระยะสั้น ซึ่งไทยจำเป็นต้องยกระดับความสามารถทางการแข่งขันในระยะยาว

สำหรับการวัดอัตราการได้รับสิทธิประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรีพบว่า ภาคส่งออกไทยสามารถใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรี TAFTA และ ไทย-อินเดียได้อย่างเต็มที่ แต่ใช้ประโยชน์จาก ACFTA ได้ไม่เต็มที่ และเมื่อพิจารณา รายอุตสาหกรรม พบว่า ในหลายสาขายังใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรีทั้งสามไม่มากนัก มีเพียงอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนที่สามารถใช้ประโยชน์จาก TAFTA ได้อย่างเต็มที่ รองลงมาเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ที่สามารถใช้ประโยชน์จาก TAFTA ได้ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ผู้ประกอบการไทยใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออกสินค้าไปยังออสเตรเลียและจีนได้ไม่เต็มที่ในหลายรายการสินค้า เนื่องจากผู้นำเข้ามีความต้องการนำเข้าสินค้านั้นน้อยและผู้ส่งออกยังไม่สามารถแข่งขันกับคู่แข่งได้ ในส่วนกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า

พบว่า มีความเข้มงวดปานกลางในกรณี TAFTA และเข้มงวดน้อยในกรณี ACFTA

ในด้านการนำเข้า ผู้ประกอบการไทยใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรี ไทย-อินเดียในระดับปานกลาง แต่ใช้ประโยชน์จาก TAFTA และ ACFTA ได้ไม่เต็มที่ และเมื่อพิจารณาในรายอุตสาหกรรมพบว่า ภาคนำเข้าไทยในหลายสาขายังใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรีทั้งสามไม่มากนัก มีเพียงอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนที่สามารถใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรี ไทย-อินเดียได้อย่างเต็มที่ รองลงมาเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอที่สามารถใช้ประโยชน์จาก TAFTA ได้ในระดับปานกลาง

สำหรับผลต่อดุลการค้าของ ความตกลงการค้าเสรีทั้ง 3 ฉบับ คือ ไทย-ออสเตรเลีย ไทย-อินเดีย และอาเซียน-จีน ไม่ได้ทำให้ไทยขาดดุลการค้ากับประเทศคู่ค้าเพิ่มขึ้นอย่างที่เป็นกังวล แม้ว่าจะขาดดุลการค้าในภาพรวมกับออสเตรเลียและจีน แต่หากพิจารณาเฉพาะสินค้าที่มีการลดภาษีตามความตกลงการค้าเสรี ไทยจะเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า เนื่องจากสินค้าที่ไทยนำเข้ามูลค่าสูงเป็นอันดับต้นๆ จากประเทศคู่ค้าเป็นสินค้าที่มีอัตราภาษีเป็นศูนย์อยู่แล้ว

ผลการศึกษาอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมรถยนต์น่าจะได้รับประโยชน์จากการมีความตกลงการค้าเสรี เพราะลักษณะเฉพาะของอุตสาหกรรมที่หันมาใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศเพิ่มมากขึ้น และมีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมอื่นๆ จำนวนมาก และจากการสัมภาษณ์พบว่า ยังไม่มีผู้ประกอบการรายใดปรับแผนการลงทุน

อันเนื่องมาจากการทำ FTA เพราะทิศทางการค้าและการลงทุนถูกกำหนดโดย MNEs (Multinational Enterprises) นอกจากนี้ การมี FTA ไม่น่าจะส่งผลกระทบให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน Supply Chain เพราะอุตสาหกรรมรถยนต์ได้มีการปรับโครงสร้างการผลิตไปช่วงกลางทศวรรษ 1990 ซึ่งทำให้การประกอบรถยนต์มีการพึ่งพาชิ้นส่วนภายในประเทศมากขึ้น อีกทั้งการตัดสินใจย้ายฐานการผลิตขึ้นส่วนจากประเทศพัฒนาแล้วมาสู่ประเทศกำลังพัฒนาขึ้นอยู่กับขีดความสามารถในการแข่งขันมากกว่าการพิจารณาเพียงแค่สิทธิพิเศษทางภาษี

พลการศึกษาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

โจทย์สำคัญของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยจำนวนมากคือ การเร่งผนวกตัวเองเข้ากับซัพพลายเชนของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในระดับโลก โดยเริ่มจากการเป็น integrated full-package producer ซึ่งรับจ้างผลิตโดยใช้แบรนด์เนมของผู้ว่าจ้าง (Original Equipment Manufacturers : OEM) ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ประกอบการไทยรายใหญ่ประมาณ 10 รายมีขีดความสามารถดังกล่าว ขั้นตอนต่อไปคือการเป็นผู้ผลิตที่สามารถออกแบบสินค้าเองได้ (Original Design Manufacturers : ODM) ก่อนที่จะเป็นผู้ผลิตที่มีแบรนด์เนมของตนเอง (Original Brand Manufacturers : OBM) ในที่สุด สำหรับผลกระทบจาก FTA พบว่า ที่ผ่านมา ความตกลงการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ส่งผลกระทบในด้านบวกต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย เนื่องจากประเทศสมาชิกอาเซียน เช่น เวียดนามและกัมพูชา ได้ก้าวเข้าสู่การเป็นประเทศผู้ผลิตเครื่องนุ่งห่มที่เน้นการผลิตเพื่อการส่งออก แต่ยังไม่สามารถผลิตผ้าผืนที่มีคุณภาพสูง ซึ่งทำให้ต้องนำเข้าผ้าผืนจากไทย นอกจากนี้ผู้ประกอบการไทยจำนวนมากได้ใช้อาเซียนเป็นฐานการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อการส่งออก ในกรณี TAFTA มีข้อสังเกตว่าสินค้าในหมวดเครื่องนุ่งห่มยังใช้สิทธิประโยชน์ค่อนข้างน้อย ซึ่งน่าจะเป็นเพราะออสเตรเลียได้ปรับลดภาษีนำเข้าสินค้าในหมวดดังกล่าวให้แก่ประเทศอื่นๆ ลง ทำให้ไทยได้รับสิทธิประโยชน์จากภาษีไม่มากนัก ส่วนตลาดนิวซีแลนด์นั้น ผู้ประกอบการไทยยังไม่ให้ความสำคัญมากนัก

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

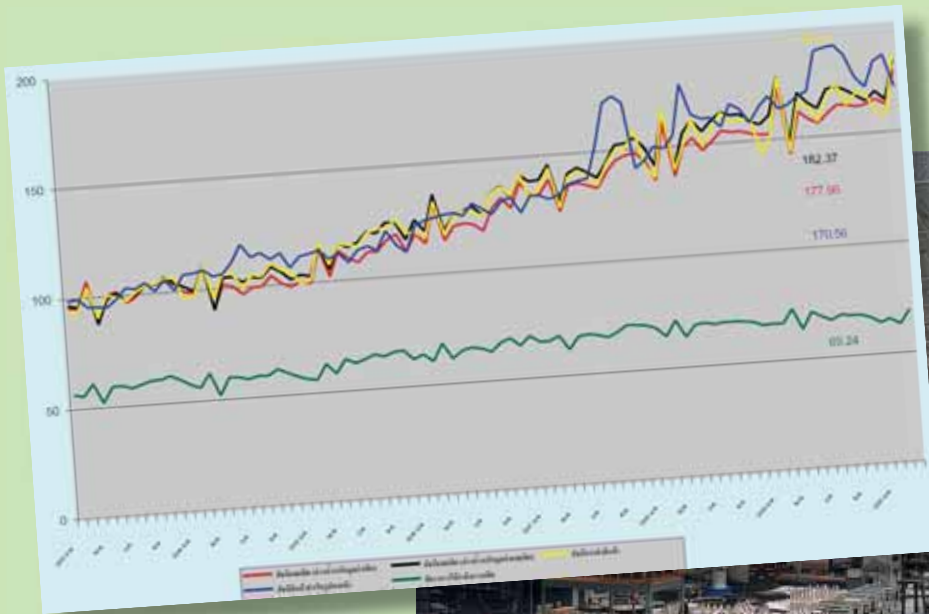
TDRI เสนอว่า กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงพาณิชย์ควรจัดกิจกรรมรณรงค์เพื่อสร้างความตื่นตัวและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้แก่ผู้ประกอบการไทย เช่น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกันของผู้ประกอบการที่เคยใช้ประโยชน์จาก FTA และกระทรวงการคลังควรพิจารณาปรับโครงสร้างภาษีศุลกากรครั้งใหญ่โดยตั้งเป้าหมายเพื่อลดการบิดเบือนในโครงสร้างภาษี จากการปรับลดอัตราภาษีให้มีความแตกต่างกันน้อยลง เพื่อไปสู่การมีภาษีอัตราเดียวในที่สุด ทั้งนี้รัฐบาลควรถือเป็นนโยบายเร่งด่วนในการเปิดเสรีภาคบริการด้านสาธารณูปโภคให้มีการแข่งขันและสร้างระบบกำกับดูแลที่มีประสิทธิผล ควรเจรจากับประเทศคู่ค้า เช่น อินเดีย ให้ขยายรายการสินค้าภายใน FTA ให้มากขึ้น และเจรจาปรับกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าให้เอื้อต่อโครงสร้างการผลิตของผู้ประกอบการ นอกจากนี้

รัฐบาลควรเร่งดำเนินการปรับปรุงพิธีการศุลกากรให้มีความโปร่งใสและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น เปิดเผยขั้นตอนและกฎข้อบังคับล่วงหน้าอย่างชัดเจนครบถ้วน สร้างระบบการจำแนกพิกัดอัตราศุลกากรล่วงหน้า ซึ่งจะทำให้สามารถระบุพิกัดได้ก่อนการตรวจปล่อยของ สำหรับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดเก็บข้อมูลและติดตามผลกระทบจาก FTA อย่างต่อเนื่องโดยการสำรวจการใช้สิทธิประโยชน์ของ FTA ที่ไม่ได้มีการออกไปรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า เช่น ไทย-นิวซีแลนด์ และควรจัดการสำรวจความรับรู้ ความเข้าใจ และอุปสรรคของผู้ประกอบการในการใช้ประโยชน์จาก FTA ที่ได้มีการลงนามไปแล้ว

สำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน รัฐควรปฏิรูปโครงสร้างภาษีนำเข้าเนื่องจากชิ้นส่วนยานยนต์บางรายการที่มีภาษีนำเข้าสูงน่าจะสามารถปรับลดภาษีลงเหลือร้อยละ 10 ได้นอกจากนี้ รัฐบาลควรร่วมมือกับผู้ประกอบการรถยนต์ในการยกระดับทักษะฝีมือแรงงานในอุตสาหกรรมในส่วนกว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าเป้าหมายในการเจรจาในอนาคตน่าจะอยู่ที่การผลักดันให้กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าไม่แตกต่างไปจากกฎที่ใช้ภายใต้ AFTA หรือ TAFTA มากนัก สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รัฐควรเร่งเจรจาลดภาษีในหมวดสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มภายใต้กรอบ AFTA ซึ่งจะช่วยให้เกิดคลัสเตอร์การผลิตในภูมิภาคที่จะเป็นประโยชน์ในอนาคตเมื่ออาเซียนทำความตกลงการค้าเสรีกับประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป หรือญี่ปุ่น และควรเจรจากับประเทศคู่ค้า เช่น ออสเตรเลียให้เร่งลดภาษีศุลกากรบางรายการให้ไทยเร็วกว่ากำหนดการเดิม และรัฐควรส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรวมกลุ่มกันเป็นเครือข่ายในการผลิตและชี้ให้ซัพพลายเออร์รายย่อยเห็นถึงประโยชน์ของการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของผู้ประกอบการที่เป็น integrated full-package producer

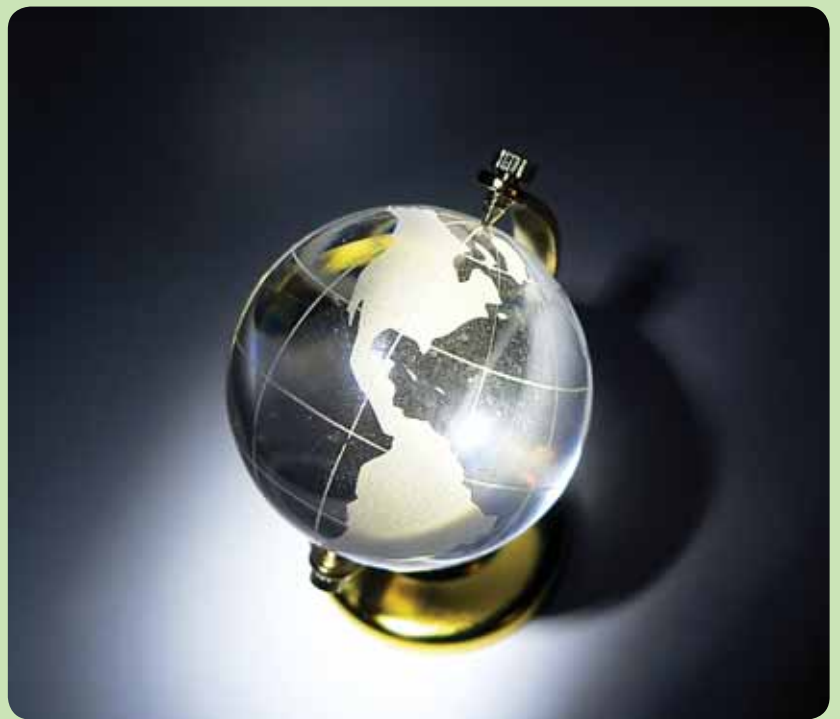
การพัฒนา ดัชนีอุตสาหกรรมของ ศสอ.

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้จัดทำดัชนีอุตสาหกรรมขึ้น เพื่อเป็นเครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นครั้งแรกในปี 2541 ถึง ปี 2542 เป็นเวลา 2 ปี โดยได้รับความร่วมมือทางด้านวิชาการจาก รัฐบาลญี่ปุ่น ผ่านองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศจากประเทศญี่ปุ่น (JICA: Japan International Cooperation Agency) ภายใต้โครงการช่วยเหลือการพัฒนา ระบบอุตสาหกรรม (The Development of Industrial in the Kingdom of Thailand) ส่งผู้เชี่ยวชาญเข้ามาดำเนินโครงการนำร่องเพื่อจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม จำนวน 4 ชนิด คือ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (Industrial Production Index) ดัชนีการส่งสินค้า (Shipment Index) ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง (Finished Goods Inventory Index) และดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง (Inventory Ratio Index) จากการสำรวจจัดเก็บข้อมูลอุตสาหกรรมจากผู้ประกอบการโรงงาน ตามแบบสอบถามที่สร้างขึ้น จำนวน 377 โรงงาน 10 กลุ่มอุตสาหกรรม 49 ผลิตภัณฑ์ จำแนกตามรหัส ISIC (ISIC: International Standard Industrial Classification) 4 หลัก ครอบคลุมสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของผลผลิตอุตสาหกรรม (GDP) ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 30 และออกเผยแพร่เป็น รายงานดัชนีอุตสาหกรรมเป็นรายเดือน ตั้งแต่ ปี 2543

จากการที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและ เอกชนต่างเห็นถึงประโยชน์ของข้อมูล ดัชนีอุตสาหกรรมจากรายงานดัชนี อุตสาหกรรมรายเดือนดังกล่าว สามารถ นำไปใช้ประโยชน์ในการติดตาม ความเคลื่อนไหวภาวะเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การวิเคราะห์แนวโน้ม การขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการลงทุนของภาคอุตสาหกรรมได้เป็น อย่างดี จึงเสนอให้สำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมขยายการจัดทำดัชนี อุตสาหกรรมขึ้น โดยเพิ่มจำนวนกลุ่ม อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และจำนวนโรงงาน เพื่อให้ครอบคลุม และเป็นตัวแทนที่ดี สามารถสะท้อน ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมโดยรวม ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำยิ่งขึ้น ในปี

2545 สศอ. จึงได้ขยายการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมขึ้นเป็น 50 กลุ่มอุตสาหกรรม 203 ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม 2,030 โรงงาน ครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 70 และจัดทำดัชนีอุตสาหกรรมเพิ่มอีก คือ ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม (Labour Input Index) ดัชนีผลิตภาพแรงงาน (Labour Productivity Index) และอัตราการใช้กำลังการผลิต (Capacity Utilization) และตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2548 ได้มีการเพิ่มกลุ่มอุตสาหกรรมอีก 3 กลุ่ม รวมเป็น 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 215 ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม 2,121 โรงงาน ซึ่งจะครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 75

ในปี 2549 สศอ. ได้ดำเนินโครงการ The Technical Cooperation Project on Industrial Statistics ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลญี่ปุ่นผ่าน JICA อีกครั้ง เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2549 สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ 2550 ส่งผู้เชี่ยวชาญมาปฏิบัติงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ สศอ. เพื่อศึกษาและวางแผนเตรียมการพัฒนาดัชนีอุตสาหกรรมให้มีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ และทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างอุตสาหกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

โดยมีเป้าหมายในการปรับเปลี่ยนพื้นฐานเพิ่มกลุ่มอุตสาหกรรม และปรับปรุงกาลเพื่อให้ดัชนีอุตสาหกรรมที่จะจัดทำเป็นรายงานเผยแพร่ในโอกาสต่อไป ครอบคลุมกลุ่มอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และโรงงานอุตสาหกรรมมากขึ้น สามารถเป็นตัวแทนที่ดี และสะท้อนภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ถูกต้อง แม่นยำ และตรงกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ดียิ่งขึ้น โดยจะอาศัยข้อมูลจากการสำมะโนอุตสาหกรรม พ.ศ. 2550 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการเสร็จสิ้นและออกเผยแพร่ได้ประมาณช่วงปลายปี 2551

ปัจจุบัน สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ยังให้บริการเผยแพร่รายงานดัชนีอุตสาหกรรมเป็นรายเดือนสู่หน่วยงานภาครัฐและธุรกิจเอกชน รวมทั้งผู้สนใจทั่วไปในรูปแบบเอกสาร รายงาน ข่าวประชาสัมพันธ์ และใน <http://www.oie.go.th> เป็นประจำทุกเดือน

ศูนย์สาธิตเทคโนโลยีอุตสาหกรรม (สท.)

ผลิตภาพการผลิตโดยรวมของอุตสาหกรรม (Total Factor Productivity : TFP)

ในช่วงที่เศรษฐกิจมีการขยายตัวในอัตราสูง ผู้ผลิตมักให้ความสำคัญกับการเพิ่มปริมาณการผลิตหรือขยายการผลิต การเพิ่มยอดขายเพื่อให้มีรายได้และกำไรมากขึ้น โดยจะทำการเพิ่มปริมาณการผลิตหรือขยายการผลิตแทบเท่าที่ยังมีกำไรจากการผลิตคือต้นทุนหน่วยสุดท้ายยังต่ำกว่าราคาจำหน่าย กล่าวคือธุรกิจมักวัดผลความสำเร็จจากการทำกำไรเป็นหลัก

การที่หน่วยผลิตทำการผลิต ณ จุดที่ต้นทุนหน่วยสุดท้ายยังต่ำกว่าราคาจำหน่ายโดยมีกำไรสูงสุดเป็นหลัก ซึ่งอาจจะไม่ใช่จุดที่มีประสิทธิภาพสูงสุดหรือจุดที่มีผลิตภาพการผลิตที่สุด คือต้นทุนต่อหน่วยต่ำสุด ทำให้สถานภาพของหน่วยผลิตไม่อยู่ในจุดที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างแท้จริง

ความมีประสิทธิภาพในการผลิตมีความสำคัญอย่างไร

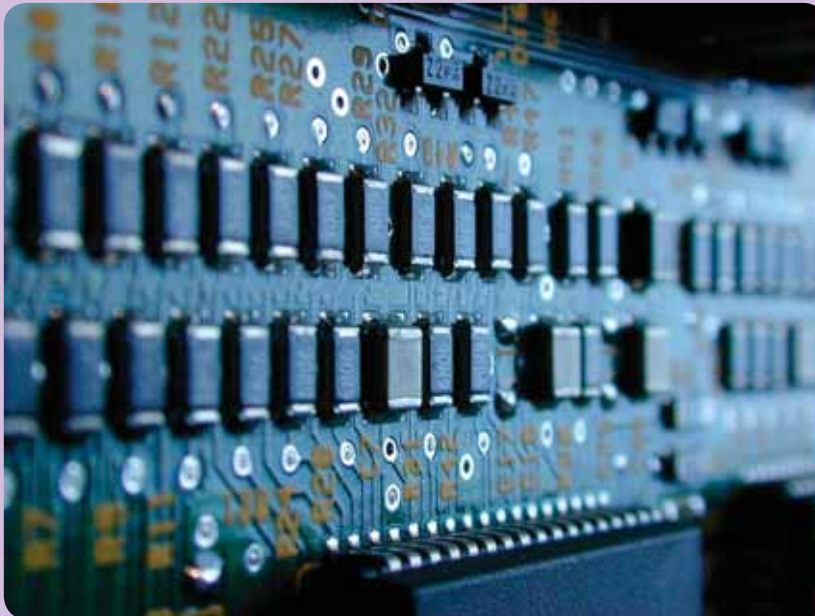
- การแข่งขันที่รุนแรงจากการเปิดเสรีทำให้การผลิตที่มีประสิทธิภาพต้นทุนต่อหน่วยต่ำที่สุดเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จ เพราะขีดความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงคือความมีประสิทธิภาพในการผลิตไม่ใช่ความได้เปรียบทางการค้าจากกฎระเบียบ โควตา ฯลฯ อันเป็นเพียงปัจจัยแวดล้อมที่ทำให้ได้เปรียบทางการค้าเท่านั้น ไม่ได้ทำให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงและยั่งยืน

- การขาดแคลนปัจจัยการผลิตหลักคือทุนและแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นเกิดจากการชะลอตัวทางเศรษฐกิจหรืออุปทานมีจำกัด โดยเฉพาะปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรม การเพิ่มผลิตภาพย่อมนำมาซึ่งผลกำไรที่เพิ่มขึ้นโดยไม่ต้องเพิ่มปัจจัยการผลิต

- ในสถานการณ์ที่ความต้องการของตลาดชะลอตัวและทรงตัว ทำให้ผลกำไรไม่เพิ่มขึ้น การเพิ่มผลิตภาพการผลิตสามารถทำให้ผลกำไรเพิ่มขึ้นได้

เราทราบและวัดได้อย่างไรว่าการผลิตมีประสิทธิภาพ

จากฟังก์ชันการผลิตที่ผลผลิตเกิดจากปัจจัยการผลิตหลักทุน (หลักๆ คือ สินทรัพย์ถาวรจำพวกโรงงาน เครื่องจักร อุปกรณ์) และแรงงานนั้น หากเป็นหน่วยผลิตขนาดเล็กมีการใช้ทุนและแรงงานไม่มาก การมีผลผลิตเพิ่มขึ้นอาจบอกได้ไม่ยากว่าเป็นผลจากประสิทธิภาพสูงขึ้น หรือเป็นผลมาจากการเพิ่มจำนวนแรงงานหรือการลงทุนเพิ่มขึ้น แต่ในหน่วยผลิตขนาดใหญ่ที่มีการเปลี่ยนแปลงของผลผลิต ทุน และแรงงาน ทุกๆ ปี มีการใช้ทุนและแรงงานที่ซับซ้อนนั้น จำเป็นต้องมีเครื่องมือตัวชี้วัดที่แสดงว่าผลผลิตที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นผลจากประสิทธิภาพสูงขึ้น หรือเป็นผลมาจากการเพิ่มจำนวนแรงงานหรือการลงทุนเพิ่มขึ้น และเมื่อทราบดีว่าการผลิตมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น แล้วจะทราบได้อย่างไรว่าเป็นจุดที่การผลิตมีประสิทธิภาพสูงเพียงพอหรือไม่ ในส่วนนี้มีการเทียบวัดได้ 2 แนวทาง คือเทียบวัด (Benchmark) ผลประกอบการตนเองกับปีที่ผ่านมา และเทียบวัดกับผู้ผลิตอื่นในกลุ่มอุตสาหกรรมเดียวกัน

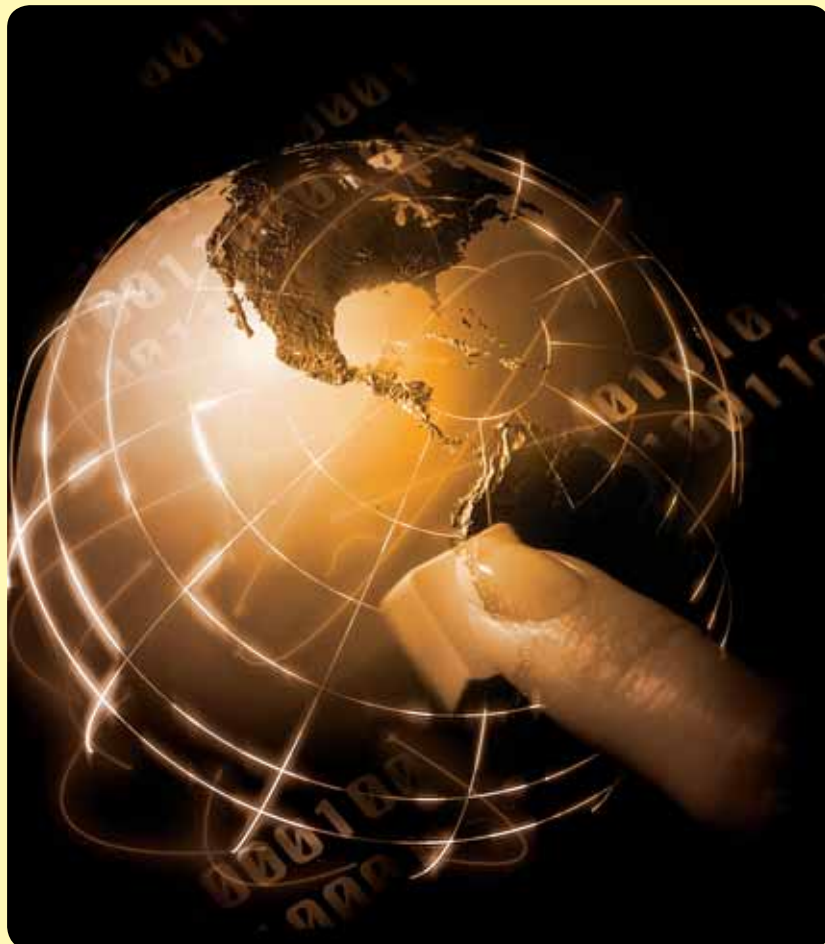

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มีการสำรวจจัดทำข้อมูลผลผลิตภาพและผลประกอบการอุตสาหกรรมประจำปี โดยส่วนหนึ่งมีบริการจัดทำตัวชี้วัดผลผลิตภาพการผลิตให้กับผู้ประกอบการ เพียงจัดส่งข้อมูลให้สำนักงาน ก็จะสามารถคำนวณตัวชี้วัดที่สามารถบอกถึงประสิทธิภาพในการผลิต การบริหารจัดการของ ผู้ประกอบการเป็นรายโรงงาน และยังสามารถเปรียบเทียบกับกลุ่มอุตสาหกรรมได้ด้วย โดยผู้ประกอบการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด โดยตัวชี้วัดที่จัดทำสามารถบอกได้ว่าผลผลิตที่เพิ่มขึ้นมาจากปัจจัยการผลิตคือทุนและแรงงาน และมาจากประสิทธิภาพการผลิตที่สะท้อนการใช้เทคโนโลยีซึ่งแสดงในส่วนของผลผลิตภาพการผลิตรวม (Total Factor Productivity หรือ TFP) มากน้อยเพียงไร โดยทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบการเพิ่มขึ้นของผลผลิตที่เรียกว่า Growth Accounting

ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ...กับบทบาท Intelligence Unit สศอ.

คูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม คืออะไร... คำตอบที่ง่ายที่สุดและสั้นที่สุดก็คือ “หน่วยงานที่ทำให้การตัดสินใจขององค์กรดีขึ้น” หรือถ้าจะพูดให้ฟังดูเป็นวิชาการสักหน่อยก็คือ “หน่วยงานที่ทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงข้อมูลที่มีอยู่ไปเป็นข่าวสารที่ง่ายต่อการตัดสินใจ และส่งผลให้เกิดการตัดสินใจที่ชาญฉลาด” ใช่แล้วครับสิ่งที่กล่าวมานี้คือความคิดพื้นฐานที่สำคัญของศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) กระทรวงอุตสาหกรรม ในฐานะที่เป็นหน่วยงานของรัฐบาลหน่วยงานหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ ควรจะมีการวางแผนและนโยบายที่เกิดจากข้อมูลที่มีคุณภาพ ถูกต้อง แม่นยำ และทันต่อเวลา ซึ่งถ้าระบบฐานข้อมูลไม่ดีพอ หรือดีพอแต่ชักช้าไม่ทันกาล ก็เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “Garbage in, Garbage out” อาจจะทำให้การก้าวไปข้างหน้าของประเทศไทยสะเปะสะปะ ไม่ตรงทางที่ควรจะไป เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้การพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารต่างๆ ได้รับความสนใจจากรัฐบาลเป็นอย่างมาก จนถึงขั้นดำริให้หน่วยงานแต่ละหน่วยงานมีศูนย์ปฏิบัติการเป็นของตัวเอง

ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้สร้างเครือข่ายข้อมูลข่าวสารกับหน่วยงานภายใต้การดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรมอันได้แก่สถาบันเฉพาะทางต่างๆ ขึ้น โดยร่วมมือกันในลักษณะของเครือข่าย Intelligence Unit โดยเครือข่ายนี้จะมีศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเพื่อทำการเชื่อมโยงเครือข่าย Intelligence Unit ของสถาบันอื่นๆ ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้การดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรม ให้ทำงานเหมือนกับเป็นระบบเดียวกัน โดยให้แต่ละสถาบันทำการเก็บข้อมูลด้านที่ตัวเองมีความพร้อมและนำมาเก็บเข้าระบบ Intelligence Unit ทั้งนี้ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บทั้งหมดจำเป็นที่จะต้องมีการทำความสะอาดกันในแง่ของโครงสร้างฐานข้อมูล เพื่อให้ข้อมูลในเครือข่ายทั้งหมดสามารถที่จะใช้ร่วมกันได้

ในการจัดทำ ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม การดำเนินการจะถูกแบ่งเป็นหลายระยะ เนื่องจากโครงการนี้เป็นโครงการที่มีขนาดใหญ่ และมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตลอดไป เพื่อให้ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรมสามารถที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยได้มีการวางแผนล่วงหน้าเป็นระยะเวลา 4 ปี คือ 2549 2550 2551 และ 2552 ซึ่งในระยะแรกหรือปี 2549 โครงการได้ดำเนินการแล้วเสร็จตามแผนปี 2549 เป็นที่เรียบร้อย ซึ่งในระยะแรกนี้มีสิ่งที่จะเกิดขึ้นดังนี้

1. มีศูนย์ในการรวบรวมข้อมูลภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้มีข้อมูลที่ครบถ้วน ทันสมัย และตรงต่อความต้องการ
2. มีระบบเตือนภัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่ทันสมัยเป็นที่ยอมรับ เพื่อคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของตัวชี้วัดหลัก ซึ่งสามารถบอกสภาพความเป็นไปของเศรษฐกิจได้ ทำให้ทราบถึงโอกาสและอันตรายที่กำลังจะมาถึง
3. มีรายงานวิเคราะห์ภาวะอุตสาหกรรมเป็นประจำในลักษณะ รายเดือน ไตรมาส และปี
4. กระทรวงอุตสาหกรรมสามารถชี้นำ เตือนภัย และมีนโยบายในการให้ความช่วยเหลือ พัฒนาภาคอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพและอย่างทันทั่วถึง
5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจากภาครัฐบาลและเอกชนสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการวางแผนปรับตัวให้ทันกับสถานการณ์เศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ในปี 2549 นั้น ได้มีเครือข่ายข้อมูลตามแผนชั้นแรกเกิดขึ้น โดยเป็นเครือข่ายระหว่างสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและสถาบันเฉพาะทางต่างๆ อันได้แก่ สถาบันสิ่งทอฯ สถาบันไฟฟ้าฯ สถาบันอาหาร สถาบันเหล็ก สถาบันยานยนต์ และสถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ โดยข้อมูลที่เกิดขึ้นจากเครือข่ายเหล่านี้ มีดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
2. เศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
3. ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและการตลาด
4. กฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานอุตสาหกรรม
5. การวิจัย
6. ข่าวสารอุตสาหกรรม
7. ประเด็นร้อน
8. ข้อมูลผู้ประกอบการ

จริงๆ แล้วนักการทหารเลื่องชื่อของจีนนามว่า ซุนวู เคยพูดถึงแนวคิดหลักของระบบ ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม มาแล้วในสมัยโบราณ นั่นก็คือ “รู้เขารู้เรา รบสิบครั้ง ชนะสิบครั้ง” การที่มีระบบข้อมูลข่าวสารที่ดีก็เพื่อให้เราทราบสถานะของตัวเอง ทำให้เรารู้ความเป็นไปของคู่แข่ง และทำให้เราชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรบ้างเมื่อโอกาสมาถึง เพราะฉะนั้นสรุปได้ว่า ศูนย์ปฏิบัติการเศรษฐกิจอุตสาหกรรม น่าจะเป็นหน่วยงานอีกหน่วยหนึ่งที่จะเป็นกำลังสำคัญให้กับสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในการที่จะทำให้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศเราพัฒนาต่อไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง

ภาพกิจกรรมในรอบปี 2549

นายณัฐพล ณัฏฐสมบัติ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ โครงการ Kick Off การจัดการความรู้สู่การปฏิบัติ (Knowledge Management-KM) โดยมีวิทยากรจากสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติบรรยายเรื่อง “หลักการเบื้องต้นของการจัดการความรู้” และ “การบริหารความเสี่ยง” ซึ่งมีข้าราชการและพนักงาน สศอ. เข้าร่วมสัมมนาและทำ Workshop เพื่อนำความรู้มาบริหารจัดการพัฒนาองค์กร เมื่อวันที่ 25-27 พ.ย. 2548 ณ โรงแรมริเวอร์แคววิลเลจ จ.กาญจนบุรี

นายจักรมณท์ ผาสุกวนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดการแข่งขันกีฬาภายในกระทรวงอุตสาหกรรม “อก.เกมส์ ครั้งที่ 2” เพื่อเชื่อมสัมพันธ์อันดีระหว่างหน่วยงานและสถาบันต่างๆ ในสังกัด และเสริมสร้างสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสำหรับบุคลากรทุกคน โดย ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาภายใน อก. โดยสังกัดกีฬา พิธีเปิดจัดขึ้น เมื่อวันที่ 6 ธ.ค. 2548 ณ ลานหน้าอาคารจอดรถข้าราชการ กพร. และจะมีการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ ต่อเนื่องไปจนถึงวันที่ 23 ธ.ค. 2548

นายจักรมณท์ ผาสุกวนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม นำคณะข้าราชการ ลูกจ้าง กระทรวงอุตสาหกรรม ร่วมทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งแด่พระภิกษุสงฆ์เพื่อความเป็นสิริมงคล เนื่องในเทศกาลปีใหม่ 2549 ในโอกาสนี้ ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม นำคณะข้าราชการ สศอ. ร่วมงานอย่างพร้อมเพรียง เมื่อวันที่ 4 ม.ค. 2549 ณ ลานหน้าอาคารกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ให้สัมภาษณ์เรื่อง “Industrial Modernization” ในรายการ “หมายเหตุประเทศไทย” โดยมีนายอภิรักษ์ หาญพิชิตวานิชย์ เป็นผู้ดำเนินรายการ วันที่ 6 ก.พ. 2549 ณ ห้องส่งสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์

ดร. อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงานสัมมนาเรื่อง “Industrial Modernization” โดยคุณประพัฒน์ โพธิ์วรรณ ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บรรยายเรื่อง “ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยกับการก้าวไปสู่ Industrial Modernization” ซึ่งมีผู้บริหารระดับสูงจากหลายหน่วยงานของ อก. รวมทั้งข้าราชการระดับสูงของ สศอ. เข้าร่วม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมให้ทันสมัยและแข่งขันได้ เมื่อวันที่ 28 ก.พ. 2549 ณ ห้องประชุม 601 สศอ.

นายณัฐพล ณัฏฐสมบูรณ์ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนา “โครงการจัดเก็บ ติดตาม และตรวจสอบข้อมูลอุตสาหกรรมรายเดือน” โดยมีตัวแทนจากอุตสาหกรรมจังหวัด (สอจ.) 20 จังหวัด เข้าร่วมรับฟังสัมมนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งหาข้อสรุปร่วมกันในการอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลให้กับผู้ประกอบการ และเพื่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการข้อมูลด้านอุตสาหกรรมของประเทศอย่างเป็นระบบ จัดขึ้นวันที่ 3 มี.ค. 2549 ณ โรงแรมแกรนด์ ทาวเวอร์ อินน์ กรุงเทพฯ

นายณัฐพล ณัฏฐสมบูรณ์ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เปิดการสัมมนาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (TQA)” โดยมีวิทยากรบรรยายให้ความรู้เรื่อง “องค์ความรู้ด้าน TQA” ในด้านต่างๆ และมีการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่การเรียนรู้ เมื่อวันที่ 10 – 11 มี.ค. 2549 ณ ภูพาน รีสอร์ท ฟาร์ม แอนด์ สปา จ.นครราชสีมา

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดระยอง ร่วมกับ สคอ. จัดการสัมมนาผู้ประกอบการ เรื่อง “มาตรฐานแรงงานไทย ที่ไม่ควรมองข้าม” โดยมีผู้ประกอบการในจังหวัดระยองและใกล้เคียงให้ความสนใจเข้าร่วมการสัมมนา วันที่ 30 มิ.ย. 2549 ณ โรงแรมสตาร์ จ.ระยอง

นายสุกิจ ดันดิพิสิษฐ์ ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (ศส.) นำคณะเข้าเยี่ยมชม โรงงานแยกก๊าซธรรมชาติระยอง บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) โดย ปตท. ได้จัดผู้เชี่ยวชาญบรรยายถึงการดำเนินการและธุรกิจต่างๆ ในเครือ เมื่อวันที่ 30 มิ.ย. 2549

นายจักรมนต์ ผาสกวนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เปิดแถลงข่าว “ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยในครึ่งปีแรก” และประเมินทิศทางภาวะอุตสาหกรรมในช่วงครึ่งปีหลัง 2549 โดยมี ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมร่วมแถลง เมื่อวันที่ 4 ก.ค. 2549 ณ ห้องประชุมขุนทะเลใต้ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

นายณัฐพล ณัฏฐสมบูรณ์ รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนา “การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน” เพื่อระดมความคิดจากผู้ประกอบการและผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมระดับภูมิภาคของไทย วันที่ 7 ก.ค. 2549 ณ จ.เชียงราย

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมเป็นเกียรติในงาน “BANGKOK STEEL EXHIBITION & CONFERENCE 2006” เพื่อศึกษาดูงานและเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเหล็กของไทยภายใต้คอนเซ็ปต์ “เหล็กกล้า พาไทยแกร่ง” เมื่อวันที่ 13 ก.ค. 2549 ณ สยามพารากอน กรุงเทพฯ

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดการสัมมนาเรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรของประเทศไทย” โดยมีคณะผู้วิจัยโครงการจัดทำแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องจักรกลต้นแบบ ร่วมอภิปรายและระดมความคิดเห็นจากนักวิชาการและผู้ประกอบการถึงแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตรของไทย เมื่อวันที่ 14 ก.ค. 2549 ณ เดอะ รอยัล พารากอน สยามพารากอน กรุงเทพฯ

นางสุดาภรณ์ ลัมพสาระ รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงานเสวนาเรื่อง “ผลกระทบที่อุตสาหกรรมเหล็กจีนมีต่อไทย” โดยมีนายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กล่าวรายงาน โดยการเสวนาจัดขึ้นเพื่อศึกษาผลกระทบของภาวะอุตสาหกรรมเหล็กจีนที่ส่งผลกระทบต่อไทย และร่วมกันหาแนวทางเพื่อป้องกันอุตสาหกรรมเหล็กในประเทศไทยในอนาคต ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างสถาบันเหล็กและเหล็กกล้าแห่งประเทศไทยกับ สคอ. วันที่ 31 ก.ค. 2549 ณ โรงแรมเดอะแกรนด์ กรุงเทพฯ

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานมอบโล่พร้อมประกาศนียบัตรและทุนการศึกษาแก่ผู้ชนะการประกวดออกแบบโฮมเพจของเว็บไซต์ สคอ. โดยการจับรางวัลผลงานการออกแบบของนักศึกษาครั้งนี้ ได้รับความสนใจจากนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศร่วมส่งผลงานกว่า 30 ชิ้น วันที่ 5 ส.ค. 2549

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมหารือกับตัวแทนจากกระทรวง METI ประเทศญี่ปุ่น เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการประชุม AMEIC-Working Group ครั้งที่ 9 ซึ่งจะจัดขึ้น ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว วันที่ 7 ส.ค. 2549 ห้องประชุม 202 สคอ.

สศอ. จัดการสัมมนาวิชาการเรื่อง “โครงการศูนย์วิเคราะห์ รายงานสภาวะและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม ระยะที่สอง ช่วงก่อตั้ง ศูนย์และเริ่มดำเนินการ” โดยนางชุตตาภรณ์ ลัมพสวาระ รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิด และ ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิ้ล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กล่าวรายงาน ซึ่งได้รับเกียรติจาก ดร.โอฬาร ไชยประวัติ ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ สถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง บรรยายเรื่อง Positioning Thailand : The Global Value Chain Approach วันที่ 9 ส.ค. 2549 ณ โรงแรมอมารี กระจ่าง กรุงเทพฯ

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิ้ล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ยุทธศาสตร์ สศอ. เราจะไปทางไหนใน 4 ปีข้างหน้า” เพื่อให้ผู้บริหารระดับสูง ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ สศอ. ร่วมระดมความคิดเห็นเพื่อนำไปพัฒนา และดำเนินการขององค์กร วันที่ 19 ส.ค. 2549 ณ โรงแรมเซ็นจูรี พาร์ค กรุงเทพฯ

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิ้ล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนาเรื่อง “แผนพัฒนา อุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์เพื่อก้าวอย่างที่แข็งแกร่งของคลัสเตอร์ บีโตร์เคมีและพลาสติก” เพื่อรับฟังความคิดเห็นและนำเสนอผลงาน วิจัยในโครงการศึกษาแผนพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ ซึ่ง ทำการศึกษาโดย สถาบันปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย เพื่อส่งเสริม การพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกและปิโตรเคมีของไทย จัดขึ้นเมื่อวันที่ 24 ส.ค. 2549 ณ โรงแรมโซฟิเทล เซ็นทรัลพลาซา กรุงเทพฯ

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดสัมมนาเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนา อุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคกลาง” จัดโดย สศอ. ร่วมกับสำนักงาน อุตสาหกรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อกระจายยุทธศาสตร์ใน การพัฒนากลุ่มอุตสาหกรรมให้ครอบคลุมอย่างกว้างขวาง เมื่อวันที่ 31 ส.ค. 2549 ณ วรบุรี อโยธยา คอนเวนชัน รีสอร์ท จ.พระนครศรีอยุธยา

นางชุตตาภรณ์ ลัมพสวาระ รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็น ประธานเปิดการสัมมนาเรื่อง “การแสวงหาผลประโยชน์จากข้อตกลง การเปิดเสรี” จัดโดย สศอ. ร่วมกับสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ซึ่ง ดร.อรรชกา สีบุญเรือง บริมเบิ้ล ผู้อำนวยการสำนักงาน เศรษฐกิจอุตสาหกรรม กล่าวรายงาน โดยจัดขึ้นเพื่อให้หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนได้รับทราบข้อมูลการศึกษาวิเคราะห์การแสวงหา ผลประโยชน์จากการทำ FTA ของไทย วันที่ 8 ก.ย. 2549 ณ โรงแรม เซ็นจูรี พาร์ค กรุงเทพฯ

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เปิดสัมมนา “โครงการจัดทำแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สศอ. ประจำปีงบประมาณ 2550-2553” วันที่ 14 ก.ย. 2549 ณ ห้องประชุม 601 สศอ.

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง ปริณเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เปิดงาน “กิจกรรม 5 ส” โดยมีคณะผู้บริหารระดับสูงข้าราชการและพนักงาน สศอ. เข้าร่วมฟังการบรรยายความรู้ก่อนจะร่วมกันทำความสะอาดสำนักงานตามมาตรฐาน 5 ส หลังจากเสร็จกิจกรรมมีการตรวจเยี่ยมจากคณะผู้บริหาร เมื่อวันที่ 15 ก.ย. 2549

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง ปริณเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และข้าราชการ พนักงาน สศอ. ร่วมทำพิธีบวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อเป็นสิริมงคลแก่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันสถาปนา (วันที่ 5 กันยายน 2549) ครบรอบ 15 ปี เมื่อวันที่ 21 ก.ย. 2549

นายจักรมณท์ ผาสุกนิช ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม แถลงนโยบายและแนวทางการขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมของประเทศ หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (คปค.) เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ทุกฝ่าย รวมถึงนักลงทุนภาคอุตสาหกรรม โดยมี ดร.อรรชกา สีบุญเรือง ปริณเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ร่วมแถลง เมื่อวันที่ 25 ก.ย. 2549 ณ ห้องประชุมขุนทะเลวัน สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

สศอ. จัดงานวันคล้ายวันสถาปนา 15 ปี สศอ. พร้อมทั้งงานเกษียณอายุราชการประจำปี 2549 โดยมีผู้บริหารระดับสูงของ อก.และ สศอ. ที่จะเกษียณอายุราชการในปี 2549 และผู้บริหารที่เคยเป็นบุคลากรที่สำคัญของ สศอ. มาก่อน พร้อมทั้ง ดร.อรรชกา สีบุญเรือง ปริณเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ข้าราชการ พนักงานและลูกจ้าง สศอ. เข้าร่วมงาน โดยในช่วงเช้ามีพิธีถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสงฆ์ พร้อมประพรมน้ำมนต์เพื่อความเป็นสิริมงคล เมื่อวันที่ 28 ก.ย. 2549 ณ ห้องประชุม 601 สศอ.

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง ปริณเบิล ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดงาน PMQA DAY ซึ่งเป็นโครงการที่ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อพัฒนาคุณภาพการทำงานขององค์กร เพื่อสนองตอบต่อผู้รับบริการของ สศอ. โดยมีหน่วยงานภายนอกและข้าราชการ สศอ. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมอย่างคับคั่ง เมื่อวันที่ 28 ก.ย. 2549 ณ ห้องโถงชั้น 1 สศอ.

คณะกรรมการหนังสือรายงานประจำปี 2549 สศอ.

1. นายณัฐพล	ณัฐสมบุญ	ที่ปรึกษา
2. นายสมชาย	หาญหิรัญ	ที่ปรึกษา
3. นายวีรศักดิ์	ศุภประเสริฐ	ประธานคณะกรรมการ
4. น.ส. รัตนา	เอี่ยมคณิตชาติ	คณะกรรมการ
5. น.ส. วรางคณา	พงศาปาน	คณะกรรมการ
6. น.ส. ภัทรวดี	โกมลารชุน	คณะกรรมการ
7. นายอนันต์	อัครโสภณกุล	คณะกรรมการ
8. นายปรีดา	อัครวิจิตรการ	คณะกรรมการ
9. นายอุดม	มีพยุ่ง	คณะกรรมการ
10. นายอานนท์	เศรษฐกรเกรียงไกร	คณะกรรมการ
11. นายอภัยกุล	อำนวยการกาญจน์สิน	คณะกรรมการ
12. นายบุญอนันต์	เศวตสิทธิ์	คณะกรรมการและเลขานุการ

สถานที่ติดต่อ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)
กระทรวงอุตสาหกรรม
ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2202 4284, 0 2202 4274
โทรสาร 0 2644 7023
เว็บไซต์ www.oie.go.th

ออกแบบและจัดพิมพ์

บริษัท ไคเว็คชั่น แพลน จำกัด
โทร. 0 2642 5241-3, 0 2247 2339-40
www.DP1994.com

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สกอ.)

กระทรวงอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0 2202 4284, 0 2202 4274 โทรสาร 0 2644 7023

www.oie.go.th

